

Voto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 15, '88-'89
Nr. 16, dd. 23 januari 1989
ISSN: 0773-5162
Wekelijks

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verantw. Uitg.: Carla Rosseels
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
☎ 016/22.44.38
Verschijnt niet van juni tot augustus

Proef

Helaas, helaas, driewerf helaas, maar de vrees dat duizenden eerste-kenners deze week hun lijfblad niet zullen lezen, is niet ongegrond. Eerstekenners staan deze week namelijk voor proefexamens. Het zou jammer zijn als zij nu zouden denken niets meer aan het lijfblad te hebben (onder het motto: 'leder voor zich en God voor allen'), want wij hebben aan onze lieve kindjes gedacht. Als je nog niet goed weet of een proefexamen nu eigenlijk voor punten is of niet, en of je met een fleurig jurkje of met een vuile jeans de prof mag vreten, dan spoed je je naar pagina 3. Maar vreet hem.

Konditie

Luilakken der aarde! Het moet afgelopen zijn! Uw ekskuzes houden geen steek meer. Voortdurend beweren dat het te koud is? Ha, we hebben nog geen winter gezien dit jaar. Voortdurend staan zeuren dat er geen plaats is om het te doen, dat je met horden op elkaar moet staan springen om de kwabben van je lijf

te halen? Ook dat is verleden tijd. Op de terreinen van het Sportkot rijst binnenkort een gloednieuwe sporthal uit de grond, en wie dan nog foebies verzint om stil te kunnen blijven zitten, die zal duizend keer opdrukken! Lopen!
Naar pagina 7.

Walg

Ook al eens op de rand van de zelfmoord gestaan? Lekker, zeg. De drang om jezelf te vernielen want al wat je hier nog rest is een onbestaan waar je van walgt. Vraag maar aan onze getormenteerde lievelingscineast, Ingmar Bergman. Hij kan het weten. Elk van zijn films heeft hij gemaakt met een touw rond zijn nek, en elke keer dacht hij: we zullen het nog maar eens afdoen. Nog één film en we stoppen ermee. Je hoeft niet echt met Ingmar mee te denken om zijn films te kunnen zien, maar het kan zeker geen kwaad. Daarom een handleiding voor de juiste weg naar de walg van het leven: pagina 4.

25 jaar Universitaire Parochie

In de buurt van de archieven beland

De Universitaire Parochie (UP) viert haar vijfentwintigste verjaardag. Al is het een even vreemdsoortige verjaardag als de pompeuze aangekondigde twintigste verjaardag van de KUL: op de vraag *wanneer* UP precies boven de doopvont gehouden werd, is niet zo makkelijk te antwoorden. De Studentenparochie die in november 1963 kerkrechtelijk werd erkend, had al wel een flinke voorgeschiedenis achter de rug. Nu, wat doet de preciese datum er toe? Reden om te vragen is er zeker. Want op een kwarteeuw tijd heeft UP heel wat meegemaakt. "In de academische agenda's zijn we intussen bij de Diensten aan de universitaire gemeenschappen terecht gekomen, en daar zit wel een soort kontradiktie in," aldus studentenpastor Jan Dumon.

De verre wortels van de UP liggen – zoals zoveel aan de universiteit – in feite in de Universitas-beweging die in de dertiger jaren rond professor Dondeyne was gegroeid. Die beweging had voor de oorlog weliswaar veel succes gekend door haar zuiver kerkelijk strijdend karakter, maar was na de oorlog geleidelijk aan open komen te staan voor meer vooruitstrevende, zelfs linkse strekkingen. En al van in de latere dertiger jaren was het huis aan de Jan Stasstraat het centrum van de beweging.

In 1959 werd Sepp Yperman door bisschop De Smedt van Brugge voor drie jaar vrijgesteld en door rektor Van Waeyenbergh tot studentenpastor benoemd. Yperman was een Westvlaams priester-student in de pedagogie, die Dondeyne en zijn opvolger professor Vergote al een paar keer op een retraite in Male had vervangen. Op die retraites had Yperman trouwens het systeem van de gespreksgroepen geïntroduceerd: de retraite-leider hield slechts één conferentie, die dan in groepjes verder uitgewerkt moest worden. Het zijn deze gespreksgroepen die de basis van de latere Studentenparochie zouden worden.

Fabriek

Die gespreksgroepen kenden namelijk meteen een enorm succes. Eind '59 waren het er al een negentigtal. Ze werden meestal georganiseerd binnen de eigen studiejaren of binnen fakulteitskringen. Tot ver in de jaren zeventig waren er trouwens in vele fakulteitskringen ook expliciet UP-verantwoordelijken. Dat er wat dat betreft heel wat is veranderd, geeft studentenpastor Jan Dumon makkelijk toe. En het verbaast hem ook niet.

Dumon: «In het begin, in de tijd van Yperman, was de Parochie inderdaad heel fakultair georiënteerd. In zowat ieder jaar droegen de vele priesterstudenten een wekelijkse jaarmis op, en de gespreksgroepen en bijbelgroepen waren ook op de studiejaren geënt. Maar dat had te maken met het feit dat Leuven een woonplaats was. Nu is Leuven veel meer een werkplaats geworden. Men komt naar Leuven zoals men naar de fabriek gaat.»

«Er is trouwens ook die fameuze studiedruk. Vroeger was er meer tijd voor engagement, vaak ook dubbel

engagement. Vele aktie-eveingen in de Parochie waren ook aktief in de fakulteitskringen. Wat dat betreft zit de Parochie nu in een stroom waar heel de Leuvense studentenwereld mee kampt. Ik hoef er geen tekeningetje bij te maken; het is moeilijk geworden om de studenten voor een vast engagement warm te maken.»

«Maar ook de hele situatie van kerk en kristendom is intussen volledig omgeslagen. In de beginperiode van UP hadden de meeste studenten er totaal geen last van zich in te schakelen in een uitdrukkelijk kerkelijk verband. Nu ligt dat veel moeilijker. Met UP meedoen betekent nu tegen de stroom in varen.»

Veto: De Parochie heette aanvankelijk wel *Studentenparochie*, maar bij haar kanonieke oprichting in 1963 werd bepaald dat onder meer de *nederlandstalige professoren óók tot de Parochie zouden behoren. Vandaar trouwens dat in 1965 de naam Studentenparochie in Universitaire Parochie gewijzigd werd. Hoe dicht staat UP eigenlijk bij de studenten?*

Dumon: «Aanvankelijk was het inderdaad een *Studentenparochie*. Het is dicht bij de studenten begonnen. Toen de Parochie in haar jonge jaren een motie in verband met Leuven-Vlaams uitgaaf bijvoorbeeld, had dat gewicht in de studentengemeenschap. Het is zelfs zo dat de Parochie soms moeilijkheden had om zich aan de universiteit aanvaardbaar te maken. Er waren ook conflicten met de bisschoppen. Ach, rond dingen die nu al lang geen problemen meer zijn. In de liturgie bijvoorbeeld: de communie niet op de tong, maar in de hand ontvangen, dat was niet evident.»

«En toch is er uitdrukkelijk gestipuleerd dat ook de proffen kerkrechtelijk lid van de Parochie zouden zijn. Dat was zo gevraagd. Kardinaal Suenens was trouwens een vooruitziend man. Mischien speelde daar bovendien wat politiek in mee. Men wilde namelijk ook voor de franstalige professoren een eigen parochie oprichten. Eén van de twistvelden in de kommunautaire problemen van die tijd waren de franstalige missen. Niet alleen in Leuven trouwens, ook aan de kust bijvoorbeeld. De bisschoppen wilden het opdragen van franstalige missen in de gewone parochies in

vervolg op p.6 ►

Eredoktor Claire Vellut houdt consultatie voor haar patiënten in India. Geef toe dat het er eventjes anders aan toe gaat dan je hier gewend bent: bij Vellut is de geneeskunde een publieke aangelegenheid.

Eredoktor Claire Vellut

Een leven onder de melaatsen

Melaatsheid: ooit een ongeneeslijke ziekte, waaraan de Vlaamse pater Damiaan zijn leven heeft opgeofferd. Dat is zowat het enige dat ons te binnen schiet als het over melaatsheid gaat. Toch is melaatsheid aktueller dan je zou denken: de ziekte komt nog op verschillende plaatsen van onze aardbol voor, al kan ze ondertussen wel genezen worden. Een Vlaamse vrouw die zich verdienstelijk gemaakt heeft bij de lepra-bestrijding in India is Dr. Claire Vellut. Volgende week reikt onze Alma Mater haar een eredoctoraat uit.

De eredoctores zijn dit jaar minder omstreden dan vorig jaar. Ook de spektakelwaarde van hun verdiensten is minder groot, zodat zijzelf of hun land minder in het nieuws komen dan met top-ondernemer Leysen of de Zuidafrikaanse bisschop Hurley het geval was. Toch hebben ze binnen hun domein vaak heel wat verwezenlijkt: de filosofische ideeën van Deridà zijn trendsettelend geweest voor de filosofie van de laatste decennia in Frankrijk en de Verenigde Staten, terwijl Claire Vellut zich heeft ontwikkeld tot wereldspecialiste inzake lepra. Dit laatste eredoctoraat sluit ook goed aan bij de speciale viering van de Damiaanaktie dit jaar. Op 15 april zal het namelijk precies 100 jaar geleden zijn dat pater Damiaan overleed op het Hawaïaanse melaatseneiland Molokai.

Claire Vellut studeerde ooit nog Geneeskunde aan de KUL. Toen al had ze zich

voorgenomen om later naar het buitenland te trekken en internationale ervaring op te doen. De specifieke keuze voor de verzorging van melaatsen in India is er toevallig gekomen. In 1954 beëindigde ze haar studies. Ze kreeg onmiddellijk een bescheiden betrekking aangeboden in een laboratorium in New Delhi. Het medische onderzoek dat ze daar verrichte, had helemaal niets met lepra te maken. Ze wist zelf ook weinig van de lepra-ziekte af, want ze had zich helemaal niet in die richting gespecialiseerd. In New Delhi leerde Claire Vellut de Belgische dokter Frans Hemerijckx kennen. Hemerijckx werkte in India in het kader van de Belgisch-Indiase samenwerking inzake lepra-bestrijding.

Die samenwerking heeft een lange voorgeschiedenis. Eind vorige eeuw en in het begin van deze eeuw telden de Britten, die India toen koloniseerden, ongeveer 100.000 melaatsen in India. Toen de Indiërs bij hun onafhankelijkheid in 1950 die tellingen overdeden, kwamen ze op een veel hoger aantal uit. Zij telden ongeveer anderhalf miljoen melaatsen. De Britten waren bij hun registraties nogal onnauwkeurig te werk gegaan. Ze registreerden alleen de melaatsen bij wie de ziekte overduidelijk aanwezig was, terwijl de inkubatieperiode van de ziekte soms zeven jaar kan duren. Vele lepra-liders bleven dus 'onzichtbaar'. De Britten hebben trouwens nooit veel gedaan aan preventie en opsporing van de ziekte in vroeger stadia.

De Indiërs spoorden de 'jonge' lepra-liders wel op, zodat het aantal melaatsen plots veel hoger kwam te liggen. De Indiase overheid stelde dan ook onmiddellijk een gezondheidsplan op om lepra te bestrijden. Vanuit België heeft men

daaraan meegewerkt, omdat India in 1952 financiële hulp gestuurd had bij de overstromingen in ons land. Om die hulp te koördineren is in België 'De Belgische Stichting voor lepra-bestrijding' opgericht. Deze stichting is te rade gegaan bij Dr. Hemerijckx, een lepra-specialist die al 25 jaar medisch werk verrichte in Congo. Na een vakantieperiode in België keerde hij in 1954 niet meer naar Congo terug, maar trok met z'n vrouw en vijf kinderen richting India. Hij sloot een kontrakt met de Indiase regering om gedurende vijf jaar een centrum te leiden in Polambakkam, 100 kilometer ten zuiden van Madras. De eerste vijf jaar werd dat centrum volledig gefinancierd met Belgisch geld. Daarna heeft de Indiase overheid het centrum overgenomen.

Brousse

Hemerijckx was op zoek naar Belgische medewerkers om z'n centrum uit te bouwen. Claire Vellut werd één van hen. Samen met Vellut en twee andere verpleegsters trok Hemerijckx dagelijks de brousse in, op zoek naar melaatsen. De melaatsen kwamen nooit zelf naar een dokter toe. Door het taboe dat op de ziekte rustte, wilden ze hun besmetting liefst zo lang mogelijk verborgen houden. Hemerijckx zette in een gebied van meer dan 500 dorpen een net op van 52 mobiele 'klinieken onder de bomen'. Claire Vellut hielp hem het werk te organiseren: prospectie in het gebied, opleiding van Indisch personeel, onderzoek van meer dan een half miljoen mensen, behandeling van 25.000 zieken, chirurgie van de letsels en fysiotherapie, sociale hulpverlening aan de ergst getroffen

vervolg op p.6 ►

JOORIS

Door:
Hendrik Delagrangé
Filip Dutoit
Geert Waegeman

VDB: 20.000.000 voor de armen

Europese studentenorganisatie

Kulturen vormen mozaïekjes

Het Erasmus-project komt stilaan van de grond. De eerste Leuvense studenten zijn naar het buitenland vertrokken, de eerste reakties komen binnen. Het was de bedoeling van het Erasmus-programma de mobiliteit van studenten binnen de Europese gemeenschap te stimuleren, en wat dat betreft is al aardig wat op gang gekomen. Natuurlijk vereist zo'n Erasmus-programma ook heel wat coördinatie. Eind november staken een aantal Europese studentenorganisaties de koppen bij mekaar en werd de organisatie *Mosaic* opgericht. Een verhaal waar de Leuvense studentenbeweging bij momenten een erg belangrijke rol in speelt.

Bij het Erasmus-project zijn in feite drie partijen betrokken: het Erasmus-buro te Brussel, de professoren en de studenten. Het Brusselse Erasmus-buro heeft als taak de administratieve rompslomp te coördineren en de beurzen van de Europese Commissie per land te verdeelen. Een louter burocratische bedoening, aangezien het opstarten van overeenkomsten en het selecteren van kandida-

ten op het nivo van de universiteiten of op nationaal nivo gebeurt. In Brussel wordt het geheel enkel nog gecoördineerd, gekontrolleerd en goedgekeurd.

Coimbra

Aan professorenzijde is de al langer bestaande Coimbra-groep gebruikt om zich met Erasmus bezig te houden. De Coimbra-groep is een vereniging van profen van de 23 oudste Europese universiteiten. Aanvankelijk was ze bedoeld om kulturele, sportieve en informatieve meetings te houden, maar nu is ze gegroeid tot een heuse Erasmus-werkgroep.

Aanvankelijk bleven de studenten bij dat alles aan de kant staan. Maar nu de eerste Erasmus-beurzen effectief uitgedeeld zijn, en de eerste reakties binnenlopen, wordt ook aan studentenzijde aan internationale coördinatie gedacht.

Want er zijn dan toch een aantal aspecten aan het Erasmus-project verbonden waarvoor studenten bijzonder werkzaam moeten zijn. Zo waren het tot nog toe de professoren die de beurzen naar eigen goeddunken, maar meestal volgens de examenuitslagen uitdeelden. Dat is evenwel in strijd met de geest van Erasmus. Het Erasmus-project is er voor alle studenten, bijvoorbeeld ook voor hen die geen aanspraak kunnen maken op andere beurzen omdat hun resultaten

daartoe niet volstaan. De voorwaarde dat het *risiko-vrije studenten* (studenten waarvan de kans dat ze niet slagen gering is) moeten zijn, is aanvaardbaar voor zover daar niet enkel de onderscheidingen en grote onderscheidingen mee bedoeld worden.

De studentenorganisatie 'Associação Académica de Coimbra' (AAC) uit de gelijknamige Portugese universiteitsstad vond dat het hoog tijd werd hiertegen iets te ondernemen. Zij nam het initiatief tot de eerste 'Eurocultura Universitaria', een Europese ontmoeting eind november, in jongstleden. De lijsten van de Coimbra-groep werden gebruikt als adressenlijst. Maar niet de professoren, wel de Erasmus-studentenverantwoordelijken waren de genodigden. De uitnodiging van het AAC werd door de studentenorganisaties van acht universiteiten beantwoord. Samen richtten zij in Coimbra 'Mosaic' op, wat staat voor 'Meetings of Students Aiming at Integration of the Coimbra-group'. Een symbolische naam als het ware: een organisatie waar alle kulturen *mozaïekjes* van één groot geheel vormen.

Kriebels

Binnen de Mosaic-groep wordt op drie verschillende niveaus gewerkt: de huisvestingsproblematiek, het taalprobleem en de informatiedoorstroming. De eerste twee van die aandachtspunten worden nationaal geregeld, zodat Mosaic zich kan beperken tot het verzamelen van informatie en het formuleren van richtlijnen. Zo iets in de aard van "hoe wordt dit of dat in land x of y precies gedaan, en hoe kan het eventueel beter?"

Het derde aandachtspunt, de informatiedoorstroming, ligt volledig in de handen van de studentenorganisatie. Daarom werd in Portugal beslist een Europees tijdschrift 'Mosaic' te publiceren, met vier edities per jaar. Vanuit elke deelnemende universiteit zendt men zijn artikelen naar de anderen, en in elk land wordt dat gezorgd voor de concrete publicatie van die artikelen, voor de lay-out, eventuele sponsoring en voor de verdeling van het blad. Daarnaast wil Mosaic ten dienste van alle studenten een soort centrale data-bank bijhouden. Daarin moeten dan evaluatieverslagen van Erasmusstudenten, de studieprogramma's aan de verschillende universiteiten, adressen van studentenorganisa-

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ± 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort. Behoudens deze restrictie worden brieven geplaatst zoals ze ons bereiken.

Rens

Gezien u in uw blad (dat een spiegel zou moeten zijn waarin KUL-studenten zich zouden moeten herkennen) een man als Charles Rens zijn verhaal laat doen, bent u verplicht om ook nog enkele andere mensen te interviewen. Hierbij denk ik aan beroepsleugenaars, moordenaars, homo's, jodenhaters (lieft nazis) en geestesgestoorden.

Hoe is het in godsnaam mogelijk dat een krapuul als Rens zijn verhaal afgedrukt krijgt in een "neutraal" studentenblad. Een dergelijke herherschopper zou toch moeten weggelachen worden. Die man heeft hier als fransman niets verloren.

Indien u van Veto uzelf, dit academisch jaar, volledig de grond wil inbrengen raad ik u aan nog veel dergelijke artikels te publiceren.

Bob Van Holder

mij onmogelijk was om kinderen te krijgen. Het was een onmogelijke, veel te zware opdracht voor mij om te aanvaarden dat na het loodzware gevecht van de chemotherapie - ik had kanker in het laatste stadium - het leven ook nadien nog zo'n zwaar verdriet inhield.

Ik werd vreselijk gesloten, bang om contacten te leggen die pijn, veel pijn zouden kunnen doen. Totaal men mij ongeveer 2 jaar geleden vertelde dat men mij kon helpen met kunstmatige bevruchting. Het is onmogelijk te beschrijven hoe, langzamerhand, mijn leven nadien is veranderd. Te moeten zeggen tegen je lief dat je hem nooit kinderen kunt geven of te kunnen zeggen dat je hem wel kinderen kunt geven, die niet 100% van jezelf zijn maakt een groot verschil.

Ik ben op dit moment 23, laatstejaars-studente aan de KUL. Ik geniet van het leven, veel bewuster dan de meeste anderen, doordat ik de andere kant goed ken. Zonder de vooruitgang van de techniek was mijn gevecht tegen de kanker tevergeefs geweest want zou het niet mogelijk geweest zijn me gelukkig te voelen.

Ik heb u mijn verhaal verteld, rektor Maertens, opdat u wanneer u "een standpunt inneemt over kunstmatige bevruchting met donor, ook eens aan mensen zoals ik zou denken.

(naam en adres bij de redactie bekend)

Maertens

Op 13-jarige leeftijd kreeg ik kanker. ik heb bijna 3 jaar voor mijn leven moeten vechten, waarbij de enige mogelijkheid om daarin te slagen het wegnemen van mijn eierstokken was.

Jarenlang heb ik gedacht dat het voor

ties en noem maar op verzameld worden.

Opdat dit alles niet alleen bij vrouwen zou blijven, werden er per universiteit *representaties* verkozen. Onder deze *representaties* verkoos men dan nog drie *executives*, met als taak de bestaande contacten te onderhouden, toe te zien of de gemaakte afspraken nageleefd worden en de organisatie van Europese bijeenkomsten. Op dit ogenblik is trouwens één van die drie *executives* iemand uit de Leuvense studentenbeweging.

De volgende Mosaic-bijeenkomst vindt plaats in het Ierse Galway in de maand april. Daar zullen de voorbije zes maanden geëvalueerd worden en de nieuw opgedoken problemen bestudeerd worden. En ook op die bijeenkomst zal waarschijnlijk een delegatie van Kringraad aanwezig zijn.

De oorspronkelijke bedoeling van de Europese Gemeenschap om op termijn twintig procent van de laatstejaarsstudenten aan het 'erasmus' te zetten, lijkt al lang niet meer zo onrealistisch. Binnenkort is het woord 'aula' synoniem voor 'mengelmoes van nationaliteiten', en het woord 'universiteit' voor 'ontmoetingsplaats van Europese studenten voor wie taalbarrières niet bestaan en die

zich actief integreren in een andere cultuur'.

An Clarysse

Wie volgend jaar om één of andere reden niet aan de Erasmusuitwisseling deelneemt, maar zich toch gevoelen voelt er zich erg actief voor in te zetten, kan altijd contact opnemen met Kringraad, 's Meiersstraat 5. Daar kan je ook je (Engelstalige) inspiratie voor het tijdschrift Mosaic kwijt.

Plicht

De Dienst voor Studentenvoorzieningen heeft een nieuwe folder afgeleverd omtrent het lot van vele mannelijke jonge Belgen: zich te laten belgen in dienst van het vaderland door het vullen van zandzakjes en het schoonmaken van toiletten. De brochure heet echter niet zomaar 'Ontwikkelingswerk en dienstplicht'. De verstandigen onder u wordt namelijk haarfijn uitgelegd hoe u, ter vervanging van legerdienst, een alternatief kunt vinden in het ontwikkelingswerk. Wie zich gevoelen voelt kan het boekje verkrijgen in het Van Dalekollege, Naamsestraat 80, en dit voor de luttele prijs van 40 frank.

Veto, jaargang 15 nr. 16 dd. 23 januari 1989

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredactie: Erik Paredis

Redaktiesekretaris: Carla Rosseels

Redaktie: Johan Reyniers, Jan Van der Linden

Doka: Filip Dutoit

Lay-out en vormgeving: Achiel, Luc Janssens, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden

Medewerkers: An Clarysse, An De Preter, Bart Dobbelaere, Benoot Lannoye, WP Corrompé, Geert Sels, Tom Ysebaert

Verontschuldigd: Hendrik Delagrangé, Erik Paredis

Eindredactie (?): Johan Reyniers

Oplage: 8000 eksemplaren

Zetwerk: Alfaset Leuven

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 18.00 uur op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 uur

POLONAIS MALADE

Alweer een zieke film, het zal kronisch zijn. De afsluiter van de eerste reeks Slick Movies wordt Contes Immoraux (1974) van de in Frankrijk residierende Pool Waterian Borowczyk (geboren 1923). De film is een verzameling van vier immorele vertelsels uit uiteenlopende tijdvakken: van 1974 over 1890 naar 1610 en zelfs 1498. Perversie is van alle tijden. Behalve dat heeft de film nog een boodschap, of liever een bedoeling: door de erotiek te vrijwaren van elk schijnheilig moralisme, laat Borowczyk aanvoelen dat het minder draait om de daad dan om het gebeuren erond. Erotiek is een ritueel met vaste stramienen (voorspel, kondoom afrollen, sigaret enzovoort) of zelfs een esthetisch uitstapje. Alsof dat al niet fraai genoeg was, wordt u ook nog getrekt op Une Collection Particulière (1973), een kortfilm van dezelfde cineast waarin een verrassende verzameling erotaria uit grootmoeders tijd aan uw lustig oog voorbij trekt. En dan? geuwt de verwenne kijker. Wel, Une Collection werd aanvankelijk door de censuur verboden. Terwijl u het nu op een presenteerblaadje aangeboden krijgt. Zonder zwarte strookjes. Auditorium Vesalius, donderdag 26 januari, organisatie DAF. (TY)

Gecensureerd!

Eerstekenners staan voor profexkensamen Deelnemen belangrijk

De eerstejaarsstudenten staan volgende week voor de eerste test in hun universitaire loopbaan: de profexkensamen. De meeste studenten spreken weliswaar nog altijd van "partieels", maar die benaming is niet korrekt. Profexkensamen zijn geen "deel-" of "voorexkensamen" waaraan een definitief beoordelingscijfer gekoppeld is. Ze zijn enkel bedoeld ter oriëntering, om zowel de stoere als de minder zelfzekere eerstekenner met zijn neus op de realiteit van het universitaire examen te drukken.

De organisatie van profexkensamen is specifiek voor de KU Leuven. In Gent en in Limburg worden er in loop van het academiejaar in alle jaren *deel*exkensamen georganiseerd; definitieve ekskensamen in januari over een deel van de stof dus. Halfweg het academiejaar kunnen de studenten daar dus al pluimen verdienen of klappen inkasseren. Op die manier wordt het wel erg moeilijk om de boeken links te laten liggen tot in het voorjaar. In Leuven kan dat in principe wel. De student wordt hier verondersteld volwassen genoeg te zijn om zijn eigen planning te maken.

Maar voor eerstekenners is een tussentijdse ekskenamen toch wel nuttig, vooral voor een eerste evaluatie van hun studiemotivatie en studiemotivatie. Daarom richt de KU Leuven profexkensamen in om de eerstekenner tijdig te confronteren met het ekskensamenstelsel, met de manier van eksamineren en met de eisen die gesteld worden. Daarom ook is in het ekskensamenreglement van de KU Leuven gestipuleerd dat "tenminste één van de profexkensamen naar vorm en inhoud met een echt examen moet overeenstemmen."

Het tweede basisprincipe van de profexkensamen wordt minder streng geformuleerd: de profexkensamen zijn enkel bedoeld ter oriëntering. Dat wil zeggen: er is geen enkele formele dwang om een profexkensamen af te leggen en met de uitslag die de student behaalt, is in elk geval geen been gebroken. De eigenlijke ekskensamen zijn pas voor Pasen of voor juni.

Sommige fakulteiten treden dit principe wel al eens met de voeten. Dat kan omdat de invulling van dit algemene principe aan de afzonderlijke fakulteiten wordt overgelaten. De monitoren geven de zaak meestal concreet gestalte. In sommige fakulteiten wil men de studenten tot studie en deelname aan de profexkensamen motiveren door vrijstellingen te verlenen voor de juli-zitting. In de fakulteit van de godgeleerdheid bijvoorbeeld kan je in januari volledige vrijstellingen halen. Ook de fakulteit Letteren en Wijsbegeerte koppelt beperkte vrijstellingen aan de profexkensamen. In dit systeem gaat het niet alleen meer om oriëntering, er zijn namelijk ook consequenties naar juni toe aan verbonden. Het systeem werkt nadelig voor diegenen die er juist niet in slagen een vrijstelling te bemachtigen: voor deze studenten is de juni-zitting zwaarder dan voor de anderen, wat demotiverend werkt. De fakulteiten Wetenschappen en Toegepaste Wetenschappen zijn konsekwenter: hier kunnen via profexkensamen geen vrijstellingen behaald worden. Als beperkte stimulans is voor de

ingenieurs wel voorzien dat de punten van het profexkensamen voor 1/4 meetellen als het in het voordeel is van de student (dat kan misschien de doorslag geven in een deliberatie).

Ook het eerste principe wordt niet altijd nagevolgd. In de Dekenstraat worden soms schriftelijke profexkensamen georganiseerd voor vakken die in juni mondeling ondervraagd worden, en mondelinge voor vakken die in juni schriftelijk zijn. Om de ekskensamen optimaal oriënterend te laten werken, zou het ekskensamenreglement beter stipuleren dat niet één maar alle profexkensamen op dezelfde manier georganiseerd worden als de eindekskensamen.

Om uitwassen te vermijden en de

oorspronkelijke bedoeling van de profexkensamen volledig tot z'n recht te laten komen, heeft de werkgroep 'Eerste Kandidatuur' van Kringraad een alternatief systeem uitgewerkt. De ekskensamen die op het eind van het jaar afgelegd moeten worden, kunnen ondervraagd worden in verschillende klassen zoals ekskensamen (mondeling, schriftelijk, multiple choice...), zwaarte en inhoud van de vakken. De profexkensamenreeks zou dan een representatieve combinatie van vakken uit die verschillende klassen moeten zijn. In het ideale geval is op die manier van elk type of soort ekskensamen een voorbeeld in de januarireeks terug te vinden. Het maximum aantal vakken zou wel tot drie à vijf ekskensamen beperkt moeten blijven.

Om te vermijden dat de studenten zich tijdens de weken vóór de profexkensamen enkel zouden bezighouden met hun ekskensamen en de andere vakken verwaarlozen, wat natuurlijk nadelig uitvalt in juni, zou men een loting kunnen hanteren. Dit systeem vind je momenteel al bij Toegepaste Wetenschappen. Pas de week voor het profexkensamen moet meegedeeld welk vak de studenten moeten afleggen. Dat gebeurt dan bij lotrekking. Zo vermijdt men dat de voorbereidingstijd onrealistisch groot wordt.

Wat gebeurt er met de resultaten? Vaak

worden ze Ad Valvas meegedeeld zoals bij de ekonomen en de ingenieurs. Dat is eigenlijk niet strikt reglementair, want de uitslag moet je normaal *persoonlijk* meegedeeld worden. In Letteren en Wijsbegeerte heeft het monitoren een zeer uitgebreid evaluatiesysteem ontwikkeld, waarbij de studenten, als zij erom komen vragen, tekst en uitleg kunnen krijgen bij de behaalde punten. Er bestaan speciale formulieren waarop de eksaminator opmerkingen noteert die voor de student van belang kunnen zijn: over de volledigheid van de kennis, over het inzicht in de materie en over de presentatie.

Overigens is het wel zo dat je altijd bij het monitoren terecht kunt voor meer uitleg. Eerstekenners die niet goed begrijpen waarom zij op een bepaald vak zo laag scoren, aarzelen best niet om eens op het monitoren langs te lopen. De verklaring is misschien heel eenvoudig en dan weet je dat meteen ook voor de toekomst.

Deelname aan de profexkensamen is niet verplicht, maar waarom zou je niet meedoen? Je hebt er in ieder geval niets mee te verliezen. Op de profexkensamen kan je nooit je boten breken. Ekskensamen moet je er zeker niet voor hebben, want de beste strategie is nog altijd: lust de prof rauw.

Carla Rosseels

REDAKTIONEEEL

1 kring, 1 stem

Na hevige discussies vorig jaar is Loko weer aan bezinning toe over de eigen structuren. Vooral van belang daarbij is het definitief goed- of afkeuren van het gewogen en gedifferentieerd stemrecht. Wanneer bij de evaluatie daarvan dan gekonstateerd wordt dat er na drie maanden geen serieuze problemen gerozen zijn, dat de (grote) kringen goed meewerken, dat de kleine zich niet in de verdrinking voelen, dan is dat *interessant*, maar meer ook niet. Men kan net zo goed aantonen dat de Algemene Studentenraad (ASR) meer dan tien jaar naar behoren gefunktioneerd heeft, of dat Loko tijdens zijn eerste werkingsjaar goed draaide, en dat allebei met het principe van één stem per kring. Op zich zijn zulke dingen irrelevant voor de beoordeling van een stemstelsel.

Het nieuwe stemrecht werd vanaf het begin van dit academiejaar op aandringen van enkele grote kringen ingevoerd. Zij hoopten op die manier te verhinderen dat er nog betwisbare en niet-representatieve beslissingen genomen zouden worden binnen Loko. Ook dat houdt eigenlijk geen steek.

Diskussies binnen Loko moeten aansluiting blijven vinden bij de basisfilosofie van de koepel: de demokratisering van het onderwijs. Beslissingen rond die problematiek neem je met inhoudelijk onderbouwde argumenten. Als men een beleid wil voeren op basis van die inhoudelijke argumenten, dan is er geen enkele reden om niet aan alle onderdelen van de Leuvense studentenbeweging een evenwaardige stem te geven. Elke kring vertegenwoordigt immers voor haar studierichting een groep studenten die, ongeacht hun aantal, allemaal hetzelfde belang hebben bij besluiten rond demokratisering. Dat die verschillende groepen studenten dan ook over een paritaire vertegenwoordiging kunnen beschikken op de Algemene Vergaderingen van de verschillende raden van Loko is niet meer dan juist. Het principe 'één kring, één stem' waarborgt voor iedereen een gelijke stem in het debat. Een machtsargument als "wij zijn met meer, dus hebben wij meer in de pap te brokken" is hier niet op zijn plaats.

En toch voert men de discussie nu al een jaar lang op dat nivo. Verleden jaar kregen de grote kringen die stemmen enkel door er mee te dreigen de koepel te doen springen. Door op die manier standpunten door te drukken, verschuift het aksept van de werking echter grondig. Beslissingen rond demokratisering van het onderwijs zijn dan niet meer gesteund op inhoudelijke argumenten, maar vinden hun legitimatie louter in studentenaantallen, in het facet 'macht'. Impliciet stel je daarmee dat de nieuwe taak van de koepel niet meer is te ijveren voor demokratisering van het onderwijs, maar enkel te overkoepelen. En dan wordt het perfect mogelijk dat wanneer de studentenbevolking onverschillig staat tegenover Numerus Clausus, dat ook de koepel daartegen geen standpunt meer hoeft in te nemen. Men bezint er zich dus best eerst over welke richting Loko uitloopt, vooraleer op de volgende OAV beginnen te stemmen. En daarbij mag de principiële discussie niet langer uit de weg gegaan worden.

Erik Paredis

Eén boke voor elk

Loko evalueert Choko

De Open Algemene Vergadering (OAV) die vorige week maandag binnen

Loko gehouden werd, heeft uiteindelijk niets opgeleverd. Er werd wat van gedachten gewisseld over de belangrijkste nieuwheid die sinds oktober in voegen is, het gewogen en gedifferentieerd stemrecht, maar wegens een tekort aan kringstandpunten werd een besluit over een eventuele nieuwe structuur voor Loko enkele weken uitgesteld. Op maandag 30 januari moet de definitieve beslissing vallen.

De OAV - een speciale probleemvergadering binnen Loko - van verleden maandag is eigenlijk een uitloei van de drie OAV's van vorig academiejaar. Vijf grote kringen (VTK, VRG, Medica, Wina en Ekonomika) kwamen toen met het voorstel om ten eerste het principe van één stem per kring te laten vallen en te vervangen door een systeem waarbij de grote kringen meer stemmen krijgen dan de kleine. Ten tweede wilden ze een Centrale Raad installeren die de beslissingen van alle andere raden (Kringraad, Sociale Raad, Sportraad, Kultuurraad en Isol) moest controleren en eventueel vernietigen.

Van heel wat kanten kwam er ernstige kritiek op die voorstellen, maar uiteindelijk werd er een kompromis geformuleerd tussen voor- en tegenstanders van structuurveranderingen. Een Centrale Raad kwam er niet, maar de procedure om een OAV samen te roepen werd wel

versoepeld: in plaats van 1/3 is nu een oproep van 1/5 van de kringen voldoende.

Verder werd er een zogenaamd gewogen en gedifferentieerd stemrecht ingevoerd. Kringen met meer dan 1000 studenten krijgen daarin twee stemmen, maar die kunnen wel verloren gaan wanneer ze op vier opeenvolgende vergaderingen niet minstens driemaal met twee vertegenwoordigers aanwezig zijn. Het was de bedoeling dat die hele konstruktie verleden week maandag na een proefperiode van drie maanden geëvalueerd werd, en dat de fakulteitskringen een definitieve voorkeur zouden uitspreken voor de nieuwe structuur of voor het oude principe van één stem per kring.

Maar zover is het niet gekomen. Dertien kringen kwamen opdagen. Weinig, voor zo'n belangrijke vergadering. Er bleek echter iets misgelopen te zijn met de uitnodigingen en een aantal kringen waren bovendien slecht op de hoogte van wat er nu eigenlijk besproken moest worden. Gevolg: ofwel hadden ze nog geen kringstandpunt, ofwel waren ze gewoon afwezig.

Logische konklusie van zo'n situatie zou zijn om de OAV gewoon te verplaatsen naar een latere datum, maar eigenaardig genoeg drongen de hervormingsgezinde kringen er sterk op aan om, na de evaluatie, toch onmiddellijk over het nieuwe systeem te stemmen. Terwijl het juist die kringen zijn die er altijd nauwelijgend op toezien dat er met kringstandpunten gewerkt wordt. Na wat bakkeleien besloot men het stemmen alleen dat - uit te stellen tot

maandagavond 30 januari. De kringen moeten zich dan uitspreken over twee punten: behouden we, ten eerste, de soepelere samenroeping van de OAV en behouden we, ten tweede, het gewogen en gedifferentieerd stemrecht of keren we terug naar het principe van één stem per kring?

De evaluatie van de proefperiode verliep verder nogal warrig. Iedereen probeerde uiteraard de tegenpartij van zijn gelijk te overtuigen. De voorstanders van hervormingen vonden dat er nog nauwelijks problemen zijn binnen Loko, dat de grote kringen gemotiveerder zijn om mee te werken en dat de kleine zich niet in de verdrinking voelen. Tegenstanders vreesden juist wel voor verdrinking van kleine kringen en bovendien zou er minder inhoudelijk gewerkt worden dit academiejaar. Dat laatste ontlokte iemand van het VRG de zeer eigenaardige opmerking: "Spijtig genoeg hebben wij dit jaar geen Sint-Anna-plan voor onze ogen gekregen om inhoudelijk rond te werken."

Pas later op de avond werd de discussie principiële aangepakt. En dan nog enkel in zeer beperkte mate. Moet men van het principe uitgaan dat een kring met veel studenten automatisch meer stemmen krijgt, of moet men alle kringen, ongeacht het aantal studenten, als evenwaardige vertegenwoordigers van de verschillende studierichtingen zien en ze dus ook allemaal één stem in de discussie geven? Natuurlijk verschillen de standpunten ook hier weer. Opmerkelijk daarbij is dat een kleine kring als Canonica zich uitsprak vóór het gewogen en gedifferentieerd stemrecht, terwijl de Landbouwkring, een kring met meer dan 1000 studenten, voor het principe van één stem per kring bleek te zijn. De beslissing over dat punt is dus nog niet gevallen.

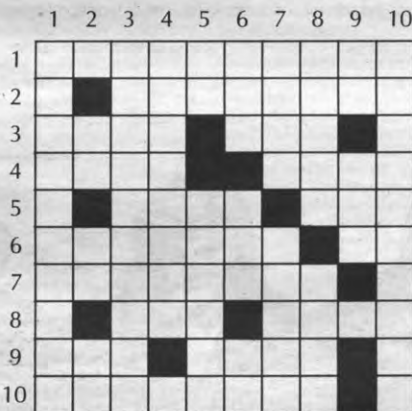
KRUISWOORDRAADSEL

Pressens door te komen. Is dat begrepen? Goed. Deze week zetten we een boek van Buddingh in: "Mijn katten en ik". Ceas had wat met die beesten. Als je het ons vraagt, een heel saai boekje, maar wel fraai uitgegeven. Enfin, als u een kattenadept bent, moet u dit boek gezien hebben. Misschien leert u er nog iets uit.

Horizontaal - 1. Pronkend 2. Turkse beroepsdancers 3. Nederlands onderwijs - energie 4. Vrucht - voetballer 5. Bouwsel van was - kloosterlinge 6. Park - stoemschip 7. Hoofd van een departement 8. kreet van afgrijzen (3 keer dezelfde klinker) - betaalmiddel 9. Boom - Friese mansnaam 10. Begin van tennispartij.

Vertikaal - 1. Vrucht 2. Aartsbisschop - groente - Frans lidwoord 3. Dievenhol 4. Aanbidding 5. Kindergroet - afwezig 6. Ivoor - voorzetsel - dierengeluid 7. Schreuwde - voornaam van Diengodgaf 8. Houten - bundel vlas 9. Niet-katoliek - lynx 10. Verwonding.

OOK HEVERLEE ontdekt Veto's kruiswoordraadsel: dat blijkt in elk geval uit de stapels inzendingen die we van daar ontvangen. Het wordt dan ook hoog tijd dat dit entoesiasme beloofd wordt. Renaat Steurbaut ontvangt "De vrouw met de vogelkop" van Inez Van Dullemen. Als hij belooft voortaan de puzzel niet meer op te zullen lossen in de les van Ghijss. En als hij het boek niet gebruikt om de oefeningssessies van

Een Valentijntje Dé attentie

Vul een Zoekertje in voor Valentijn
Een rooster is te verkrijgen op ons adres
Het kost je 50 frank

Het Zwijgen van Bergman

Het belang van Bach en handen

De filmkritiek is het er over eens dat de Zweedse cineast Ingmar Bergman tot de grootste filmkunstenaars uit de geschiedenis moet worden gerekend. Daarbij dient men zich echter twee vragen te stellen: weet de modale filmkijker dat Bergman zo groot is, en zo ja: waarom is hij het dan? Het is zonder meer duidelijk dat Bergman, die vorig jaar zeventig werd en een paar jaar geleden afscheid heeft genomen van het witte doek, over het algemeen niet veel meer oprecht dan enkele vage abstracte termen als existencialisme, pessimisme, lijden en intellektualisme. En daarmee is uiteindelijk niets gezegd.

In de eerste plaats is het onrechtvaardig, het hele oeuvre van Bergman over dezelfde kam te scheren. Wie enkel bovenstaande termen hanteert, gaat voorbij aan het onmiskenbaar *evolutief* karakter van zijn werk. Bergmans films zijn denkstappen die elkaar op logische wijze opvolgen. Zijn dood blijft daarbij altijd hetzelfde: hij wil de zin van het leven ontdekken. Een en ander heeft nogal wat te maken met de persoon Bergman zelf. Wie zijn autobiografie heeft gelezen, heeft kunnen kennismaken met de gevoeligheid en de traumatiserende ervaringen van de jeugdige en adolescent (wie denken bijvoorbeeld aan het 'klassieke' verlies van een jeugdliefde), die aangroeiend tot een bijna *neurotische* overgevoeligheid. Bergman schuift sensatie en oppervlakkigheid als de pest. Hij bekommert zich slechts om twee zaken, waaraan hij zich dan ook ten volle geeft. De zorgvuldig gekonstrueerde scenario's kunnen de vergelijking met oorspronkelijke literaire werken moeiteloos doorstaan. Film opnemen met Bergman als regisseur is een zenuwslappende ervaring: eindeloze berekeningen en honderden versnipperde beelden leiden uiteindelijk tot drie minuten film per

dag. Bergman vergelijkt zichzelf graag met een middeleeuwse handarbeider die in uiterste ascese en anonimiteit aan zijn stukje katedraal werkt.

Slacht

Die katedraal nu bestaat uit meer dan veertig films, die werden gemaakt in een periode die langer is dan dertig jaar. Hoewel de moeilijkheidsgraad van zijn werk vrij groot is, heeft Bergman altijd op een meer dan middelmatige interesse vanwege het publiek kunnen rekenen. Vaak wordt wel gezegd, dat het een soort snobisme is, dat de mensen naar de films van Bergman trekt. In de jaren vijftig en zestig was gekoketter met alles wat ook maar even aan existencialisme deed denken er 'in' bij de intellectuele elite. Bergman is echter ook de schepper van een heel eigen beeldtaal, die beklemmend werkt en op de toeschouwer een soort van magische uitstraling heeft. Nagenoeg alle films zijn in zwart-wit, en de beelden die men te zien krijgt vertonen soms een paradoxale zucht naar sensatie (die hij in zijn leven immers schuwte). Bergman zegt dat hij de toeschouwers haat om hun sensatiezucht, maar al te vaak laat hij zich in zijn gevoeligheid meeslepen en brengt hij schokkende beelden op het scherm die die sensatie alleen maar aanwakkeren. Een film als 'Het Zwijgen' is daar het slachtoffer van geworden.

Kiem

Bergmans werk valt uiteen in verschillende periodes, die elk een fase van een evolutie uitmaken. Telkens een periode wordt afgesloten, geldt ze voor Bergman als definitief voorbij. In zijn eerste fase wordt hij vooral getroffen door het materialisme dat de moderne tijd kenmerkt en de Zweedse 'heilstaal' tot bedrog maakt. Het maatschappelijke systeem vindt zekerheden voor alle levensvragen. De (vaak belachelijke) anti-helden die Bergmans films bevolken, ervaren dit leven als een hel. Zij willen het verkorten en proberen de dood te verhaasten, hetgeen tot uiting komt in een regressief verlangen naar de

oorsprong. *De Nacht van een Clown* verwoordt dit als volgt: "Ik droomde dat ik bij mijn vrouw sliep en ik werd kleiner en kleiner, tot ik veilig in haar schoot geborgen was, een kiem en dan niets meer." Soms leidt dit verlangen tot zelfmoord, maar meestal blijft wel ergens de hoop dat de eenzaamheid, die het leven in een materialistische samenleving typeert, een einde kent. Bergmans films behoeven dan ook niet erg veel personages: alles circelt om de 'ander', de man-vrouw-relatie maakt de 'hel van het leven' draaglijk. Het enige criterium waarmee hun leven kan worden beoordeeld is de liefde, die de enige mogelijke zingeving is. De eksponent van deze liefde, het kind, is in Bergmans werk altijd de belichaming van de hoop.

Walg

In 1963 maakte Bergman 'Het Zwijgen'. Deze film was het sluitstuk van een trilogie. In het eerste deel worden liefde en God op één lijn geplaatst. In het tweede deel wordt die religieuze wereld over boord gegooid en is God nog slechts een echo van het verlangen van de mens, een masker om het lijden te verbergen. In 'Het Zwijgen' tenslotte krijgen we een wereld *zonder God* te zien. De mens is overgeleverd aan zichzelf. Bergmans pessimisme is groter dan ooit tevoren.

Vier personages dragen de film, waarvan de plot erg eenvoudig is. Twee

zussen, Ester en Anna, en een jongetje, Johan (het zontje van Anna) zijn samen op reis. De twee vrouwen zijn van elkaar vervreemd. Zij komen aan in een stad waar de angst voor een totale oorlog voelbaar is. Zij verstaan niets van de taal die er gesproken wordt. Ester is ziek en kan niet verder reizen. Het drieliet neemt zijn intrek in een groot, labyrintisch aandoend hotel. Buiten hen zijn de enige gasten een troep van zeven dwergen. De enige hotknecht is een wat oudere, zachte man.

Ester voelt dat zij doodgaat. Zij klampt zich vast aan haar jongere zuster en aan de kleine, niet-begrijpende Johan die door Anna aan zijn lot wordt overgelaten. Nieuwsgierig en angstig tegelijk verkenkt hij de wereld: zijn tante, het hotel. Zijn moeder worstelt ondertussen met zichzelf. Haar man geeft haar geen genegenheid, zij walgt van haar bestaan. Enkel door zich lichamelijk te affirmeren in een avontuurlijk met een onbekende barman vindt zij rust. Zij raakt echter ontregeld als zij beseft hoe zij het genot van de liefde heeft losgemaakt. De walging wordt nog groter. Anna laat de stervende Ester in de steek en neemt Johan mee.

Hand

Johan heeft wat tijd bij Ester doorgebracht. In tegenstelling tot zijn moeder behoort zijn tante tot het intellectuele type. Zij heeft haar vrouwelijkheid verloochend en ziet nu, in het zicht van de dood, haar leven in elkaar storten. De aanwezigheid van Johan doet haar hoop echter heropflakken. Zij probeert de vreemde taal te leren en deelt de belangrijkste woorden daarvan aan Johan mee. 'Hand' en 'gelaat' staan voor de negatie van de eenzaamheid, 'Bach' is de muziek, die de harmonie voorstelt, en 'ziel' is het woord dat de absurditeit van het leven doorbreekt. Het is met deze woorden als bagage dat Johan met zijn moeder vertrekt. In hem zit de hoop op een betere toekomst. De woorden die hij heeft meegekregen stellen de mens in staat het zwijgen van God (voorlopig) te verdragen.

De aanwezigheid van enkele schokkende, bestiale scènes heeft het helder zicht op deze film lange tijd tegengehouden. De kritiek stelt vaak dat de schuld hiervoor bij Bergman zelf ligt: deze scènes zouden niet onmisbaar zijn, de cineast heeft zich teveel door zijn eigen emoties laten meeslepen. Vijftientig jaar na dato is het shockerende ervan

echter veel kleiner geworden. Indien 'Het Zwijgen' vandaag nog controversieel zou heten, dan is het wel omwille van het uiterst *deprimerende* karakter ervan. Jongeren blijken vaak nog altijd negatief op deze film te reageren. Daarbij valt wel op dat een geringere persoonlijke levenservaring de weerzin tegenover de film doet toenemen. De weinige uiterst positieve reacties werden opgetekend uit de mond van mensen die 'zware dingen' hadden meegemaakt. Zo zei een twintigjarige meisje: "Deze film heeft me gered van de zelfmoord. Hij laat zien hoe de hoop geboren wordt in het diepst van de wanhoop." Bergman is duidelijk niet besteed aan wie het leven 'zeer schoon' vindt en het nadenken schuwte. Maar dat wil dan ook weer niet zeggen dat u op de rand van de zelfmoord moet staan. 'Het Zwijgen' is een eerlijke film. Wie de eerlijkheid niet schuwte, kan hem zeker aan.

Johan Reyniers

Luturutuut

De Universitaire Werkgroep Literatuur kondigt enkele nieuwe cursussen aan. "Wandelen door de poëzie" is een internationale bloemlezing die de klemtoon legt op verscheidene genres en minder bekende taalgebieden. Tijdens het tweede deel van de avond wordt eigen werk besproken, en dit 7 dinsdagavonden van 20 tot 23 u, vanaf 31/1 voor 1100/1000 fr. Medewerkers zijn Hans Devroe en de dichter Roland Jooris. 'Litteraire vernieuwing na 1950' behandelt in internationaal perspectief onderwerpen als nouveau roman, (post-)beat, magisch realisme, Vlaams experimenteel proza, Japanse literatuur, Beckett en teater, literaire kritiek. Dit 9 donderdagavonden lang, vanaf 23/2 voor 1500/1350 fr. Medewerkers zijn hier Georges Adé, Frans Boenders, Hans Devroe, Paul de Wispelaere en Hubert Lampo. 'Hoe schrijf ik een goede tesis en wetenschappelijk artikel?' levert praktische tips voor studenten en anderen betreffende structureren, citaten, bibliografie, noten enzovoort. Dit 5 dinsdagavonden vanaf 11/4 voor 1000 fr., met medewerking van H. Heynen (KUL) en Hans Devroe (UWL). Teksten zijn steeds in de prijs begrepen. Alle cursussen gaan door in het Stuc. U schrijft vooraf in via ☎ 016/22.93.24.

BESTAAN

Het Zwijgen van Bergman is de eerste film van het zogenaamd 'eksistentieel' drieluit dat deze week de Vlaamse Leergangen opfleurt. Was de eerste film volgens Jean De Baroncelli "een reis naar het einde van de nacht of een meedogenloze afdaling in de hel", *Stalker* van Andrei Tarkovski is een reis in een zone, die om onduidelijke redenen verboden terrein is. Drie mannen zijn op zoek naar iets. Het is onduidelijk naar wat. Na de reis zijn de dingen niet meer zoals voordien.

Argent van Robert Bresson is een vrije bewerking van 'Het valse bankbiljet', een novelle van Tolstoj. De film is de noodlottragedie van een eenvoudige Parijzenaar die een vals bankbiljet in bezit krijgt. Als hij het uitgeeft belandt hij in de gevangenis, verliest vrouw en kinderen. Na zijn vrijlating richt hij een bloedbad aan.

En als je ook na die film je leven nog niet moe bent, dan weten wij het ook niet meer. Je kunt er in elk geval over gaan praten met professor Rudolf Bernet die hier in Leuven Wijsgerige Antropologie doceert. Op dinsdag 31 januari zat hij in de videoruimte van het Stuc een kauserie houden over de in de films behandelde temata. Geen filosofisch gezwets maar nadenkertjes vanuit de persoonlijke filmervaringen van Bernet en het publiek zelf. Er is mogelijkheid tot discussie. (JR)

DEFINITIEF

Wat spoken de *Definitivos* in godsnaam uit? Deze prangende vraag zal menig alert popminnaar al dikwijls van zijn slaap beroofd hebben. Welnu, ze zijn niet meer. Ze hebben opgehouden te bestaan. In jargon: ze zijn *gesplit*. Maar u hoeft er geen traan voor te laten want uit de asse van dat boeiende groepje (singles als 'Let's all do the modern dance' en 'Courtraï tonight' staan in ons kollektieve geheugen gegrift) zijn als een feniks The Whydads verzezen. Dit trio maakt rock met de vinger aan de pols van de tijdsgeest en laat met sprekend gemak de gitaren knallen. Ondanks het feit dat ze gemeenzaam "een der beste Belgische gitaargroepen" genoemd worden, geraken ze hun debuutpeep 'That's why' aan de straatstenen niet kwijt. Vooral het stuk vinyl in de afprijsbakken terecht komt, wil de groep dan ook de harten van honderden Luuveense fans veroveren en dat in de bar van het Stuc op dinsdag 24 januari om 23.00 u. Deze heren hebben al het voorprogramma verzorgd voor The Primitives, ze verdienen dus uw respect. Bekocht zelf u zich niet voelen want de toegang is helemaal gratis. (TY)

VIDEOSTUCS

Het maandelijks videoluik van het Stuc gaat deze maand met drie producties op reis naar het verre oosten. *The Smallest Particle* van Ken Feingold is een werk dat men het best omschrijft als een 'geheugenmontage' van beelden en geluiden. Achter dit soort van vormgeving schuilt de opvatting, dat reizen altijd fragmentarische beelden achterlaat, en geen coherent gestructureerd geheel.

Van een heel ander kaliber is dan weer zijn *India Time*, een drie kwartier durend werk dat mensen toont die handenarbeid verrichten. Hier wordt het effect gekreërd dat de kijker zich niet vereenzelvigd met wat de beelden tonen: je staat achter de camera en staart door de lens.

De derde video, *Komodo* van Terese Svoboda, verhaalt hoe een man een zeiltocht maakt naar Indonesië met de bedoeling een varaan te vangen. De jacht kent echter een tragische afloop.

Drie video's samen op 23 en 24 januari, om 20.30 u in het Stuc, eerste verdieping. (JR)

(Foto Filip Dutoit)

Kultureel centrum Leuven: A-statuuat

Zonder vieren of pronken

In de vroege jaren '70 wist de kultuurwereld een aantal gouden spoortjes buit te maken op de overheid. Een paar mandaten na elkaar sloofden de kultuurministers (Van Mechelen, Chabert, de Backer) zich uit om dekretten uit te werken omtrent het cultuurbeleid. Met de uiteindelijke teksten was lang niet iedereen even gelukkig. De teatergezelschappen bijvoorbeeld klagen nu, meer dan ooit tevoren, dat het erkenningsdekreet (1975) een maatpak is waar ze al lang uitgegroeid zijn. Vanuit de hoek van de kulturele centra klinkt het protest veel stiller. Zeker in Leuven, want daar zijn ze per 1 januari naar de A-kategorie gepromoveerd. Een artikel voor wie dacht dat er buiten het Stuc geen cultuur was in Leuven.

De opdrachten die een kultureel centrum te vervullen heeft, zijn zeer verscheiden. Ze zijn onder te brengen in vier groepen: jeugdwerking, actieve kunstbeoefening, sport- en vrijetijdsbesteding en vormings- en ontwikkelingswerk. Samen met de kulturele raad van de stad (paritair samengesteld uit politici en ambtenaren van het kultureel centrum), werd een beleid uitgestippeld waarin aan zoveel mogelijk opdrachten tegemoet gekomen werd. Dat vonden de heren van de erkenningscommissie blijkbaar zo goed, dat ze CC Leuven binnen de zeven jaar tijd van een C naar een A-statuuat promoveerden. Hoe hebben ze dat klaargestemd? Een vraag voor de heren Winnen (kultuuranimator CC Leuven) en Gasia (directeur van de Stadsschouwburg).

Veto: De doelstellingen waaraan je moet beantwoorden om tot een bepaalde categorie te behoren, zijn ruim en algemeen. Hoe geraak je desondanks aan een promotie?

Gasia: «De voorschriften zijn van twee-erlei aard. Aan de ene kant heb je een aantal algemene doelstellingen. Die laten je de vrijheid die op kultureel vlak nodig is. Hoewel we natuurlijk voor een deel afhankelijk zijn van de regio waarbinnen we opereren en van ons potentieel publiek.»

«Anderzijds zijn er ook kwantitatieve voorschriften waaraan je moet voldoen. Bijvoorbeeld het aantal voorstellingen, welke genres je moet brengen en de openingsuren van de infrastructuur. Die zijn je daar niet aan houdt, dan kun je ook niets krijgen.»

Winnen: «Er zijn inderdaad normen waar je als centrum aan moet voldoen. Die normen zijn echter niet het enige waar men naar kijkt. Leuven voldoet bijvoorbeeld niet aan de normen voor tentoonstellingen. Maar we hebben beloofd daar werk van te maken. Met beloften alleen kom je er natuurlijk niet. Wij hebben kunnen aantonen dat ons gebrekkelijk tentoonstellingsbeleid voor

een groot deel te wijten is aan een tekort aan infrastructuur: het Augustinessenklooster geraakt maar niet af. Daarnaast hebben we ook aangevoeld dat ons centrum een grote regionale uitstraling heeft. We krijgen scholen op bezoek uit Tervuren, Erps-Kwerps. De schouwburg heeft abonnees tot in Aarschot en het Brusselse.»

Lastig

Veto: Het cultuurpakt heeft politiek wel erg verweven met cultuur. Ervaren jullie die politieke inmenging niet als een last?

Gasia: «Dat hangt af van het nivo waarop je het bekijkt. Eerst en vooral zijn er de relaties naar de politieke overheid toe. Men zegt wel dat het nuttig kan zijn een aantal politici aan de hand te nemen, maar het enige wat wij als ambtenaren kunnen doen, is de inspecteurs tonen wat er te zien is en onze winkel zo goed mogelijk verkopen. Misschien heeft de stad wel politieke invloed, maar dat is een andere zaak.»

«Je kunt ook onze relatie met de stad bekijken. Hoewel wij onze plannen in principe steeds moeten voorleggen aan de raad van bestuur, kunnen wij heel zelfstandig werken. Lastig aan deze werkwijze, is de omslachtige procedure die je niet toelaat vlugge beslissingen te nemen. Ook voor aanwervingen en maatregelen tegen een personeelslid moet je die weg afleggen.»

Winnen: «Over politiek kan ik als ambtenaar misschien maar beter zwijgen. Laat ik wel zeggen dat de plaatselijke Leuvense politiek zich zeker niet overdreven bemoeit met ons werk. Nooit hebben ze ons bijvoorbeeld vanuit hun politieke overtuiging een bepaalde programmatie aangepraat.»

«Wat wel problemen geeft is dat wij een openbare dienst zijn en geen vzw. We moeten voor alles en nog wat een verslag opmaken dat steeds eerst langs het stadhuis moet gaan. In principe moet ik zelfs voor een interview als dit eerst toestemming vragen aan het kollege. Dat vraagt dus veel paperassenwerk waar heel wat werk en tijd in kript. Een cultuuranimator zou zich eigenlijk alleen met programmatie, prospectie ... moeten bezig houden. Een vzw kent zo'n administratieve rompslomp niet. Zij hebben meer vrijheid. Anderzijds kan een vzw wel failliet gaan en wij niet.»

Veto: Wat zijn nu de gevolgen van de categorie-verhoging?

Gasia: «Onze naam zal meer uitstraling krijgen. We zullen door een uitbreiding van de staf ook meer mogelijkheden krijgen. Maar daar zal de buitenwereld wel niet direct voordeel bij halen.»

«Dat zal wel het geval zijn wanneer we ons gaan toeleggen op onze zwakkere punten. We mikken op een ruimere dienstverlening en een uitgebreidere regionale werking. Aan de reclame kan

* VDB ANATOMIE VAN EEN VERDWIJNING

* WEDSTRIJD

WIN DE ELPEE TOP-100 ALLER TIJDEN

PANORAMA

HET WEEKBLAD MET SPIRIT

ook veel verbeteren.»

Winnen: «Eerst en vooral is zo'n promotie een beloning. Het is een eer te behoren tot die kleine groep A-centra. Daarenboven krijgen we nu een nieuwe stafmedewerker. Die zal zich vooral bezighouden met de schoolprogrammering, maar wellicht ook met film en dans. Verder verhogen de subsidies die we krijgen van de Vlaamse Gemeenschap, maar zoveel heeft dat nu niet te betekenen. We krijgen 25.000 frank meer.»

Vrijkaart

«Veranderingen in de beleidlijnen moet je nu niet direct verwachten. Een rangverhoging is een beloning om wat gepresteerd is, het is geen vrijkaart om wat anders te gaan doen. Onze beleidlijnen zullen eerder veranderen omdat we nu een nieuwe schepen van cultuur hebben. De interesses van schepen De Vlies zullen waarschijnlijk anders zijn dan die van zijn voorganger Van Hove.»

«Waar we ook aan denken is het oprichten van een eigen tijdschrift. We zijn immers niet onverdeeld gelukkig over onze samenwerking met de Streekkrant. Nu is Info-Leuven een onderdeel van de Streekkrant. Die Streekkrant heeft wel een zeer grote oplage en een groot verspreidingsgebied maar de vraag is hoeveel mensen ons in zo'n publiciteitsblad terugvinden. We hebben het gevoel dat we eigenlijk maar heel weinig mensen echt bereiken op die manier. We zouden dus ons eigen blad willen met een eigen (meer verzorgde) lay-out, met een eigen stijl, een eigen imago.»

Voeten

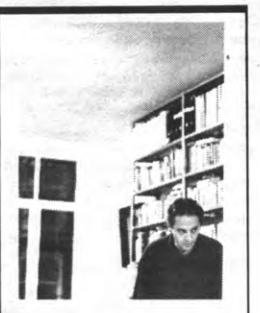
Veto: Zijn er veranderingen specifiek naar de studenten toe?

Gasia: «We zullen blijven proberen op het studentenpubliek in te spelen. We moeten het oubollige bourgeoise-statuuat, dat we volgens sommigen hebben, doorbreken. Dat kunnen we door de promotie beter te verzorgen, door regelmatig samen te werken met het Stuc, door regelmatig te programmeren naar een jong publiek toe of door de prijzen naar beneden te halen. Er is ook sprake van een jongerenabonnement, met interes-

sante voorstellingen tegen schappelijke voorwaarden.»

Winnen: «We kunnen ons niet zomaar op één doelpubliek vastpinnen. Wij zoeken voor elk wat wils. Onze abonnees vormen bijvoorbeeld een erg traditioneel publiek. We hebben ooit eens geprobeerd hen met meer vernieuwende teatervormen in contact te brengen, maar dat werd ons niet in dank afgenomen. Een storm van protest. Naast die abonnementen organiseren we echter ook veel voorstellingen gericht op een ander, minder traditioneel publiek. Voor bepaalde activiteiten die zich op een jeugdiger publiek richten, delen we dan ook regelmatig strooibriefjes uit aan de Alma's en hangen we affiches in de fakulteitsgebouwen.»

Geert Sels
Bart Dobbelaere

W · I · T · T

Wittenstein Incorporated, dit week in avant-première in het Stuc te zien, is gebaseerd op de aantekeningen van twee toehoorders tijdens de kolleges van de filosoof Ludwig Wittenstein. U denkt nu vast: dit wordt abstrakt geleuter. De tekst is echter van Peter Verburch en wordt gebracht door Johan Leysen, bekend van de tv-serie *Rubens*. Volgens regisseur Jan Ritsema is de voorstelling geen documentaire geworden, maar een werk over gesteldheid en afwikkeling, zoals dat heet. De manier waarop Wittenstein ruimte schiep voor zijn denken vindt zijn vermelding in de wijze waarop Leysen zijn akteerwerk gestalte geeft. Volgende week komt Leysen overigens in Veto aan het woord over zijn jongste prestatie. En als die goed is leest u zelfs een positieve recensie over een stuk dat met humor en zelfrelativering ten strijde trekt tegen het klichee. U ook? (JR)

GESCHIEDENIS

Het is pas sinds 1977 dat we kunnen spreken over een kultureel centrum in Leuven. Toen werd uit de verschillende 'werkraden' van de deelgemeenten een overkoepelende, kulturele raad opgericht. Zonder kulturele raad is er immers geen kultureel centrum. Tevens werd er beslist om het Augustinessenklooster in de Brusselse straat te restaureren tot kultureel centrum. Daar is men trouwens nog altijd niet mee klaar. Het Leuvense kultureel centrum ligt dan ook verspreid over verschillende gebouwen: de schouwburg, de 'Minnepoort', Ymeria in Wijkmaal, 't Celestijntje in Heverlee, de stedelijke tentoonstellingszaal ...

In 1981 werd het kultureel centrum erkend als een centrum categorie C. Men kreeg toelages voor één cultuuranimator. Dankzij inspanningen van het stadsbestuur werden Ymeria en 't Celestijntje opgericht en promoveerde het centrum in 1985 tot categorie B. De 'Minnepoort' werd in gebruik genomen en men kreeg er een stafmedewerker bij. Meteen werd een nieuw dossier geopend, want

men meende recht te hebben op een A-statuuat. De eerste poging mislukte: Leuven voldeed niet aan de voorgescreven normen op het gebied van tentoonstellingen en edukatieve activiteiten. Een nieuw dossier werd samengesteld en er werd formeel beloofd dat de tekorten in de komende jaren zouden worden weggewerkt. Het kollege van advies heeft het dossier gunstig beoordeeld en eind 1 januari heeft Leuven de A-status. De Vlaamse Gemeenschap gunt Leuven weer een stafmedewerker meer en de subsidies gaan lichtjes omhoog.

De stedelijke overheid heeft de laatste jaren dus heel wat geïnvesteerd in een kultureel beleid. Dat uitte zich vooral op het gebied van infrastructuur. Verschillende gebouwen (Ymeria, Minnepoort, 't Celestijntje) werden de laatste jaren opgericht. De Stadsschouwburg hoopt in de toekomst een tweede plateau te kunnen uitbouwen waar kleinere gezelschappen (waarvoor de schouwburg te groot is) hun ding kunnen opvoeren. (GS/BD)

Bridgekursus

Bridgeklub Pieterman organiseert een bridgekursus speciaal voor studenten. Kostprijs: 750 fr. voor 10 lessen (niet met Pasen). Start: donderdag 9 februari. Inschrijvingen ter plekke of bel 016/46.05.76.

25 jaar

Universitaire Parochie

◀ vervolg van p.1

Vlaanderen afschaffen. Maar ze konden die professoren toch moeilijk pastoraal in de kou laten staan. En dus kon dat probleem alleen via de oprichting van een eigen parochie voor de franstalige professoren opgelost worden. Eén aan franstalige kant, en dus... Want het is toch wel vreemd dat men aan een gelovige gemeenschap die soms wel eens buiten de schreef ging, dat heel zeldzame statuut van personenparochie toekende. (Een personenparochie is een parochie zonder 'territorium', maar met welomlijnde groepen als leden.)

Spanning

«Gaandeweg is UP een soort dienst aan de universiteit geworden. In de academische agenda's zijn we bij de Diensten aan de universitaire Gemeenschap terecht gekomen, in de buurt van de bibliotheken en de archieven. Ik vind dat wel mooi dat we bij de archieven beland zijn.»

«Dat we een soort dienst geworden zouden zijn, daar zit wel enige contradictie in, een soort spanning. We moeten opletten dat we geen pure dienst worden. Want dat zou betekenen dat er mensen zijn die de dienst leveren, en andere die die als het ware consumeren.»

Terwijl wij UP veeleer zien als een groep mensen die een *gemeenschap* willen worden. Een gemeenschap impliceert vrijwilligheid, alles behalve professionele diensten. Het werk moet van onderuit komen. Aan de bekoring van het louter dienstverleners mogen we absoluut niet toegeven.»

«Sinds een goed jaar is het me erg duidelijk dat we meer de richting willen opgaan van een echte *studentenparochie*. Meer dan een instituut. De studenten die met UP meewerken, krijgen er ook meer gewicht. Neem het project om uitgebreid onze vijftienvestigste verjaardag te vieren. Dat is echt vanuit de basis gegroeid. Een paar jaar terug zou men zo'n groot feest trouwens nooit hebben durven organiseren.»

«Het is natuurlijk waar dat we kwantitatief een minderheid zijn, net zoals trouwens de kerk in Vlaanderen voor het ogenblik in een minderheidspositie verkeert. Een volle viering in de Begijnhofkerk is uiteindelijk nog altijd niets in verhouding tot de massa Leuvense studenten. Maar wat belangrijk is, is dat we met overtuigde mensen te doen hebben. En ten tweede dat we geen ghetto worden. We moeten onze dremfels laag blijven houden. Geen eigen jargon, niet alles wat hier gezegd wordt hoeft theologisch verantwoord te zijn.»

GELYNCHT - Jammer van dit wilde fietsje, maar hij hangt al een tijdje te bengelen in de buurt van het Stuc. Publiekelijk gelynacht naar het schijnt, wegens het nachtelijk rijden zonder licht. Het kan iedereen overkomen, u bent gewaarschuwd. (Foto Filip Dutoit)

Vellut

Vrouwelijke eredoktor

◀ vervolg van p.1

fen zieken. Bij het team voegden zich snel Indische dokters. De samenwerking verliep in een geest van evenwaardige partners en niet van 'weldoezigers' tot noodlijdenden.

In 1960 nam Claire Vellut het bestuur van Polambakkam van Dr. Hemerijckx over. Gedurende twintig jaar hield zij er de touwtjes in handen. De situatie was uniek: een buitenlander kreeg het beheer over Indiaas overheidszorg. Een blijk van het grote vertrouwen dat de Indiase overheid in Claire Vellut stelt. Van 1980 tot 1986 verliet zij Polambakkam om India te doorkruisen. In die periode nam ze deel aan een nationale campagne tegen lepra in de verschillende staten van India, ze zette twee proefprojecten op, gefinancierd door de Belgische Damiaanactie en ze vervulde verschillende raadplegingsopdrachten voor de regering, de wereldgezondheidsorganisatie en voor andere internationale organisaties in de verschillende gebieden van het

land. In 1986 vroeg de Indiase regering haar om het bestuur van Polambakkam terug over te nemen, want de zaken liepen niet zo vlot meer sinds haar vertrek.

Strijd

Polambakkam heeft ondertussen naast z'n functie als verzorgingscentrum ook andere taken op zich genomen. Het is een opleidingscentrum geworden, waar jaarlijks een honderdtal Indische jongeren lepra-ziekten leren verzeuren. Door de permanente aanwezigheid van Claire Vellut in Polambakkam zijn er van meer dan 45.000 zieken betrouwbare en uitzonderlijke epidemiologische gegevens verzameld. Op basis daarvan is er in samenwerking met Belgische universiteiten een epidemiologisch model uitgewerkt. De conclusies van dat model worden vandaag gebruikt om het effect van anti-leprastrategieën op wereldschaal te toetsen. Volgens de betrokken

specialisten vormen de epidemiologische, sociologische en operationele gegevens, die sedert 30 jaar in Polambakkam verzameld zijn een unieke werkbasis voor de onderzoekers. Vanaf 1982 fungeert het centrum ook als één van de vier wereldcentra waar nieuwe medicamenten beoordeeld worden.

Claire Vellut is ondertussen 62. Ze is altijd vrijgezel gebleven. In 1979 heeft ze de Indiase nationaliteit aangenomen. Helemaal in overeenstemming met haar wens om zo dicht mogelijk bij de bevolking, het personeel en de zieken te staan. Ook nu nog trekt zij samen met de mobiele dienst 's morgens vroeg de dorpen in om 'konsultatie' te houden. De woorden van Indira Gandhi bij haar toespraak tot de Wereldgezondheidsorganisatie in Genève in mei 1981 zijn zeker ook op haar van toepassing: "Het leven is, en zal misschien altijd, een strijd zijn, ook al verandert de aard van die strijd. Om die strijd aan te kunnen zijn vooral verbeelding, geloof, moed en doorzettingsvermogen vereist. Die hoedanigheden bewonder ik niet alleen bij individuen, maar ook bij organisaties."

Carla Rosseels

India telt vandaag ongeveer 4 miljoen melaatsen, dat is één derde van alle melaatsen ter wereld. De precieze oorzaak van lepra is niet gekend, de ziekte hangt wel samen met onhygiënische levensomstandigheden, het tropische klimaat, armoede en ondervoeding. In het beginstadium krijgt een lepra-zieke witte vlekjes op z'n huid. In latere stadia sterven de zenuwen van de handen, ellebogen en voeten af, zodat deze lichaamsdelen ongevoelig worden en er eventueel ook afvallen. Indien dat niet vanzelf gebeurt, worden de aangetaste ledematen geamputeerd. De handen en voeten vervormen ook vaak tot 'klompen'. Slechte verzorging van open wonden veroorzaakt 'gaten' in het lichaam. Pas vanaf het

MELAATS

begin van de jaren '70 is genezing van lepra-patiënten mogelijk. Zolang de ziekte zich nog in het beginstadium bevindt, kan een patiënt door een pillen-kuur van zes maanden volledig genezen. Verminkingen kunnen natuurlijk niet ongedaan gemaakt worden, maar ook bij vervoerdeerde zieken kan het ziekteproces binnen twee jaar ageremd worden. Het belangrijkste punt van de ziektebestrijding is preventie en vroegtijdige opsporing van besmetting. Op dit vlak hebben Claire Vellut en haar medewerkers al heel veel bereikt. Een andere

belangrijke prestatie van deze 'ontwikkelingshulpers avant-la-lettre', is het wegnemen van het taboe dat jarenlang op deze ziekte rustte. Terwijl de zieken vroeger in isolement werden samengebracht om te ze laten krepuren, worden ze nu in hun oorspronkelijke leefgemeenschap behandeld en in vele gevallen ook genezen. Soms stroomt de Hindoe-filosofie nog wel eens roet in het eten. Hindoes geloven dat je huidige levensstaat het gevolg is van zonden in je vorige leven. Aan je huidige ellende moet je dus ook niet proberen te verhelpen. Enkel in een volgend leven zou het eventueel beter kunnen gaan. Een vorm van fatalisme, waar de medische wetenschap weerloos tegenover staat. (CR)

Op die vijftienvestig jaar tijd is er in de UP heel wat gebeurd. Er is onder meer vrij vaak gewerkt aan een eenvoudige en verstaanbare liturgie. Vanuit de Leuvense Universitaire Parochie zijn tal van publicaties rond liturgische vernieuwing de wereld in gezonden: politieke avondgebeden, werkboeken voor doop- en huwelijksvieringen en een Zangbundel. Een andere krachtlijn van de werking is het streven naar een integratie van geloof en wereld. Vanuit hun evangelische inspiratie hebben de studenten aan de Universitaire Parochie zich meer dan eens bekommerd om de grote problemen van hun tijd, de Derde Wereldproblematiek, de rechtvaardigheid of Vietnam.

Braaf

UP heeft trouwens ook de reputatie zich heel regelmatig in de belangstelling te hebben gewerkt met zijn bijzonder kritische blik op het binnenkerkelijke leven. UP stond op de barricaden. In de late jaren zestig bijvoorbeeld was er in de Parochie heel wat te doen rond het celibaat. Dat was trouwens niet zo verwonderlijk, aangezien het probleem zich meermaals in de eigen gelederen stelde: verscheidene priesters verlieten de parochie om te huwen.

Veto: Is het niet opmerkelijk dat de UP zich de laatste tijd wat braver opstelt? De publicatie van vorig jaar omtrent het kerkelijk ambt bijvoorbeeld, was alvast niet revolutionair.

Dumon: «Dat boekje is nochtans niet zo braaf in verhouding met het feitelijke kerkelijk denken in verband met het ambt. Het is natuurlijk zo dat wat binnenkerkelijk zeer revolutionair is, voor de buitenwereld soms niets speciaals is.»

«Nu goed, ik denk dat het voor een stuk waar is dat de Universitaire Parochie zich wat in de bestaande structuren ingevoegd heeft. Die wijziging heeft onder meer met de tijdgeest te maken. De beginperiode van UP valt samen met de grote contestatie. Het zou moeilijker geweest zijn om niet te contesteren. Wij hadden in de Jan Straatsart ook allemaal Marcuse gelezen. En we waren in de ban van Vaticanum II. Voor een deel zijn de idealen van toen trouwens

De 'Damiaanactie' is een liefdadigheidsorganisatie die haar projecten volledig financiert met inzamelingsbijeenkomsten bij de Belgische bevolking. 1989 is voor de Damiaanactie een bijzonder jaar: op 15 april is het precies 100 jaar geleden dat Damiaan op het melaatseniland Molokai overleed. De onvoorwaardelijke inzet van Damiaan blijft een inspirerend voorbeeld voor de Damiaanactie. Damiaan wou het probleem van de melaatsen onder de ogen van de wereld brengen. Hij weigerde de egoïstische en cynische houding van de rijke landen tegenover lepra te aanvaarden. Raoul Follereau, een Frans advocaat, schrijver en journalist volgde in zijn sporen en zette zich volledig in om de welvaartsstaten op te roepen tot solidariteit met de melaatsen uit de Derde Wereld. In 1954 lanceerde Follereau het idee om één dag in het jaar, de laatste zondag van januari, de solidariteit met de melaatsen internationaal te vieren. In de getroffen landen worden alle patiënten die dag speciaal gevierd, terwijl in de geïndustrialiseerde landen geldinzamelingsbijeenkomsten worden gehouden voor financiële hulpverlening aan allerlei projecten.

Dit jaar besteedt de Damiaanactie vooral aandacht aan Cullion, een klein eiland in de Filipijnen. Dit eiland fungeert net als Molokai als een afzonderingseiland, waar de melaatsen in het begin van deze eeuw verplicht naartoe werden gevoerd. Momenteel leven er op Cullion ongeveer 15.000 mensen. Sommigen van hen zijn zwaar ziek en verminkt. Door het gebrek aan voorzieningen en medicijnen kunnen ze niet fatsoenlijk geholpen worden. Damiaanactie wil daar graag iets aan doen. (CR)

In het studentenhuis Camillo Torres vinden een aantal activiteiten plaats in het kader van de Damiaanactie. Op zondag 29 januari en maandag 30 januari kun je er een kleine tentoonstelling bezoeken over de Damiaanactie, lepra en Cullion. Op zondagavond wordt er ook een bar-avond georganiseerd ten voordele van Cullion.

geactualiseerd. Als je toen in de liturgie iets deed wat niet in het missaal stond, dan riskeerde je de pers te halen. Nu is dat geen probleem meer.»

«Een aantal problemen rond bijvoorbeeld de interne organisatie van de kerk zijn we wat te boven gekomen. We maken ons nu drukker om de maatschappij, het racisme, de marginale mensen of het milieu, en minder om het ambt of de liturgie. En ik zou dat een stap vooruit noemen. Want we zijn niet alleen een stukje minder kombattief, we zijn ook minder met onszelf bezig.»

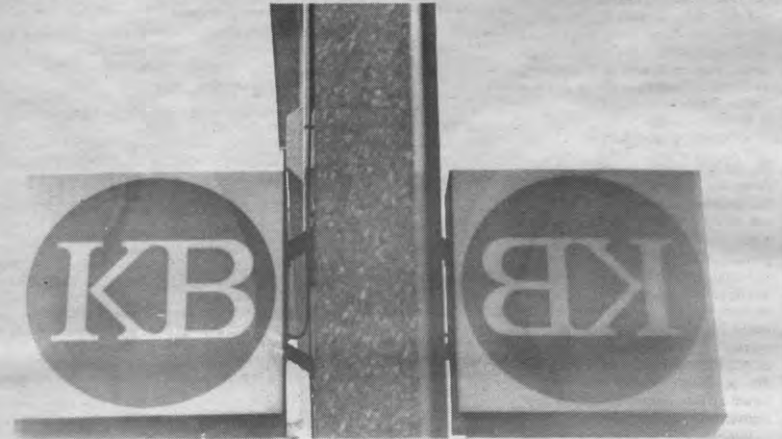
«Progressiviteit betekent voor ons nu zien wat de echte problemen zijn. De uitdagingen van UP zijn de grote uitdagingen van deze planeet: is er kans om

hier gelukkig te zijn, ook als je niet aan de kant van de macht staat? Het grootste conservatisme is steeds terug te vallen op jezelf, en jezelf proberen te redden. Wij moeten UP niet redden, maar we moeten bezig zijn met met wat gereed moet worden, met de wereld waarin we leven. In die zin sluiten we wat aan bij de grote traditie van Dondeyne. Ook hij was niet binnenkerkelijk bezig, maar met bijvoorbeeld democratisering. Iedere mens gelijke levenskansen geven, dat is het evangelie. We mogen geen dienst aan de universitaire gemeenschap worden. We moeten het slecht geweten blijven.»

Benoit Lannoo

KUL bouwt tweede sporthal

Een kleine fabriekshal eigenlijk

Zie hier de statige sponsor die er stevig wat geld tegenaan gooit om u de kans te geven een beetje te vermageren. Sport gaat beter met De Bank Van Hier.

Op het sportpark heb je sinds jaar en dag twee sporthallen: de oude en de nieuwe. Nu is die nieuwe sporthal ook niet meer zo jong - ze staat er al sinds 1968 - maar ze ziet er nog altijd heel fris uit. Die akkommodatie werd echter in de loop der jaren te klein om alle Leuvense sporters op te vangen. Waarschijnlijk zou de universiteit in andere omstandigheden haar hand niet hebben omgedraaid voor de bouw van een tweede nieuwe sporthal, ware het niet dat men de afgelopen jaren al ernstig in sportinfrastructuur had geïnvesteerd. "Na de aanleg van de grote piste en het kunstgrassterrein en na de aanvang van de bouw van het zwembad stonden wij voor de Raad van Beheer niet meer top of the list" vertelt prof Dirk Van Gerven ons, voorzitter van het Sportkomitee van de KUL. "Wij zijn dan op zoek gegaan naar sponsors, in de eerste plaats, in de financiële hoek." En men heeft niet lang moeten zoeken. Men vond 15 miljoen bij 'de bank van hier', waar men al 25 jaar klant was.

Dagelijks opent het Universitair Sportcentrum, in Heverlee langs de vest, om 18.00 uur zijn deuren voor de ruim 8000 studenten die zich een sportkaart aanschaffen. De lessen van het ILO, het Instituut voor Lichamelijke Opleiding, zijn dan gedaan. Maar het Sportkomitee, de financiële cel die die infrastructuur wil runnen, kan maar aan 60% van de aanvragen voldoen. De rest moet naar sporthallen uit de buurt worden verwezen. De vraag naar een tweede zaal die de indoorkapaciteit van het Sportcentrum moet uitbreiden, is dan ook heel terecht, maar waar vindt de universiteit het geld? Het zwembad, waaraan men eind vorig jaar is begonnen bouwen, gaat zo'n slordige 70 miljoen kosten en ook het kunstgrassterrein en de loopspiste

hebben handen vol geld gekost. Daarbij komt nog dat de nood voor een tweede hal niet zo hoog is voor het ILO maar dat de - doodgewone - studentensport erom vraagt.

Binnen het Sportkomitee groeide dan het idee om een financiële instelling te vragen het project te sponsoren. Men moet gedacht hebben het geld te kunnen halen waar het zit, bij de banken en de holdings. En reeds bij de eerste financiële instelling hadden ze geluk. De Kredietbank bleek bereid 15 miljoen bij te dragen. Onder bepaalde voorwaarden, voor 20 jaar.

Zo zal de KUL de sporthal moeten openstellen voor het personeel van de bank. Het moet op gelijke voet behan-

deld worden als de studenten of het eigen wetenschappelijk personeel en het moet de zaal kunnen reserveren in de dode uren. Verder is de bank geïnteresseerd in naamsbekendheid. "Het is voor ons een klein engagement in KUL Sportnieuws publiciteit voor hen te voeren, en zij lijken daar nogal belang aan te hechten", aldus Van Gerven. En tenslotte moet men in de hal zelf kunnen lezen, wie mee betaald heeft. Het logo van de KB moet worden aangebracht op de buitenzijde van het gebouw. De sponsor moet herkenbaar zijn.

De Raad van Beheer is bereid ook een duit in het zakje te doen als de nieuwe sporthal geschikt is voor de meer agressieve balsporten, zoals het zaalvoetbal. Die sport vraagt een verstevigde constructie en een speciale vloer. De kosten voor een vernieuwing van de vloer van de bestaande sporthal bedragen 3,5 miljoen en de universiteit meent dat geld te kunnen besparen met de bouw van de nieuwe hal, die sterker zal zijn, "een bunker", liet Van Gerven zich ontvallen.

Maar daarmee is nog niet het hele project betaald. De bouwwerken worden op 25 miljoen geschat en in dat bedrag zouden de honoraria niet eens zijn opgenomen. Het Sportkomitee zal het verschil zelf moeten bijleggen, door bijkomende sponsoring of door de deskundige uitbating. Men denkt onder andere aan het verhuren van de zaal in de rustige uren, of tijdens de vakanties.

Steenworp

In elk geval zal het totale project zo goedkoop mogelijk gerealiseerd moeten worden. "Het is voor ons een uitdaging een goede sporthal te bouwen, sporttechnisch gezien, voor een lage prijs. De meeste sporthallen in ons land zijn te duur voor wat ze zijn. Er werd te veel aandacht besteed aan het architecturale en te weinig aan de functionaliteit. Wij plannen een heel sober gebouw, dat zo'n tien miljoen goedkoper moet zijn dan andere vergelijkbare sporthallen in ons land." Nu, wij kunnen het u wel vertellen: het wordt een fabriekshal. Volgens de plannen van de technische dienst zal het gebouw volledig in metaal worden opgetrokken en een schuine overspanning hebben. Maar stedegebouwen denkt daar anders over.

De sporthal komt ten noordwesten van de oude hal, achter de GB-supermarkt, en tussen twee universitaire tehuizen: Thomas Morus en de Arenbergbuilding. Het bouwterrein ligt op een steenworp van het zwembad en de oude sporthal en men meent dan ook dat het niet nodig is nieuwe kleedkamers en douches te bouwen. Een niet onaardige besparing. Maar is het gebouw daar wel op zijn plaats? Akkoord, je kan Thomas Morus bezwaarlijk een toonbeeld van architectuur noemen, maar de geplande metalen constructie zou zeker afdoen aan de schoonheid van een gebouw als de Arenbergbuilding. Stedegebouwen heeft dan ook aangedrongen op een aanpas-

sing van de plannen. De hal zal naar alle waarschijnlijkheid dan toch in steenachtige materialen worden opgetrokken en het schuine dak zal moeten wijken voor een platte overspanning. Onnodig te vermelden dat de hal in haar nieuwe vorm meer zal gaan kosten.

Sportpark

Waarom koos men eigenlijk niet voor een spreiding van de sportinfrastructuur over de stad? Decentralisatie zou het sportaanbod dicht bij de studenten brengen en de drempel misschien verlagen. Die redenering gaat volgens Van Gerven niet op. "Als je studenten naar hun mening daaromtrent vraagt, blijkt dat ze liever afzakken naar het Universitair Sportcentrum omdat ze daar alles bij elkaar hebben, binnenkort ook zwemmen. Men wil er ook de sfeer bij. Daar heeft men wel tien minuten fietsen voor over." Natuurlijk zou decentralisatie ook de kosten opdrijven. En misschien speelt ook prestige wel mee in de besluitvorming. Met een groot sportpark kun je uitpakken. Met vele verspreid gelegen sporthalletjes niet.

Ondertussen werkt de technische dienst met bewakende speed aan het project. Er is haast bij want de kosten in de bouwsector beginnen te stijgen. In oktober al zullen zowel het zwembad als de nieuwe balsporthal klaar moeten zijn. Je kunt nu al verwachten dat het zwemmen en het zaalvoetbal een hoge

ZOEKERTJES

• Twee kaarten voor JJ Goldman op vr. 27 jan.? Bel naar ☎ 23.13.92.

• Waarom plakletten? De voorpagina van je tesis kan je laten zetten bij Veto: snel en goedkoop.

• Veto zet ook visitekaartjes. 200 stuks kosten 250 (formaat 85x55 mm) of 350 frank (formaat 135x85 mm). Aan elk travagante wensen worden voldaan vanaf 450 frank. Ontwerp geheel vrij.

• Verloren op do. 11/1: semi-hoornen bril, bruin, merk: En Vogue, vermelding 134 op linkeroor, tv-vormige glazen (-1). Jossa, Brabantsestraat 63. Beloning zolang de voorraad strekt.

• Miranda, verzacht m'n nachten. Ik kan niet meer wachten. Al ben je een rosse, ik wil wel met je vossen. G. de Macho.

• Wil diegene die mijn fiets ontvoerd heeft deze terug te geven de boom zetten aan het station? De nieuwe snelbinders (2) mag hij/zij als losgeld behouden.

• Gezocht, blond meisje uit Pol&Sok om vanavond enjarig bestaan te vieren bij kaarslicht aan de Zoete Waters. Knuffe, Wozel. PS: Dikke Pull/Lull (onleesbaar) meebrengen.

• Te huur: kamer in gemeenschapshuis, gem. badkamer, keuk., tel., krant, wasm., 4500 fr., Sluisstr. 13, ☎ 20.74.24, na 18.00 u.

• Oikonde-krisisopvangcentrum zoekt vrijw. (m/v) om 1 av/week mee wat huiselijkheid in leefgroep te brengen. Secr. Tiensevest 17, ☎ 20.11.13.

• Wegens overplaatsing te huur vanaf half feb. (on)gemeub. ruime kamer in geklasseerd pand nabij parkabdij. Alle comfort. Gelden. Baan 85, ☎ 28.48.23, na 17.00 u: 20.64.12.

• Te huur: gezellige kamer, vrij vanaf eind januari, 4200 fr/maand, 's Meiersstraat 7.

• Gratis af te halen: beddebak (tweijelaar) in goede staat. Het Ei, Ridderstraat 18.

• Jij die voortdurend om een tweepersonsbed zeurt, je kunt hier alvast mee beginnen.

• Gezocht tegen volgend jaar: huis 4 à 6 personen. De gouden tipgever mag zich verheugen op een haast onaangeroerde pot geconfijte gember. Hendrik, Regastraat 30.

• Help! Zilveren oorring verloren in de Vlamingenstraat op 16/1. Een beloning voor de eerlijke vinder. Lief, Vlamingenstraat 136. Dank.

• ☎ 051/40.19.44 lost je transportprobleem tussen Tiel en Leuven op. Zondagavond 20.00 u en vrijdagavond

Economika

• Ma 30/1 om 20.00 u: Optreden Hans De Booij, in de Grote Aula.

LBK

• Ma 30/1 om 20.00 u: Revue in de stadsschouwburg.

Politika

• Ma 30/1 om 22.30 u: Rockfilmfestival: The girl can't help it (Tashin), in aud. Vesalius.

VRG

• Di 24/1 om 19.30 u: studieavond rond staatshervorming met Dehaene, Tobback, Neyts, Anciaux en Dierckx, in Oude Valk.

vlucht zullen nemen bij de studenten. Laat ons hopen dat de nieuwe infrastructuur op haar beurt snel overbezet zal zijn.

Jan Van der Linden

18.00 u. Zonder NMBS-opslag. Bellen tijdens weekend.

• Voor al uw tikwerk op tekstverwerker ☎ 016/25.89.12. Snel en heel verzorgd.

• Gezocht: gitarist om samen de blues te jengelen. Plezier gaat boven vinger-vluigheid. Gert Van Boven, Brabantsestraat 19.

• Hond verloren op zon. 8/1 te Wilsele. Colli (Lassie), 6 jaar, teeftje. Luistert naar de naam Klara. Guélinckx-Vandeplass, Aarschotseweg 139, 3010 Wilsele, ☎ 24.65.25 (kantooruren).

• Klara? Carla zeker.

• En toch blijft Torres (B4) het tofste kot!

• Gevonden in telefoonsel aan de vaart: gele sleutelhanger met twee sleutels. Af te halen bij Tom, Ridderstraat 263.

• Te huur: kamer, onmid. vrij, warm w., 3200 bfr./maand en 800 fr. voorschot verwarm., St-Michielsstraat 13 (vlakbij Grote Aula), ☎ 23.23.51.

• Help, ik ben een studente 2de kan Geneeskunde en heb de volgende twee weken dissectie. Nu zoek ik een masseur die mij elke dag een half uurtje wil komen masseren. Geïnteresseerd? Breng een briefje langs bij Regina Mundi, Broekstraat 2d, kamer 152. Minnie M.

• Duim je ook een beetje voor mij? "Bik Hunk". Egoïste.

• Mijn Grietje zo lief! Durf er haast niet aankomen. Ben gek op je (en alleen op jou). Noe 99 jaar? Je oerkoerje.

• Vergeet vooral uw Valentijntje niet.

• Voor het goedkoop type van eindverkeer op PC, bellen na 18.00 u, ☎ 02/657.99.45.

• Typen van teissen op tekstverwerker. 55 fr./blad. Kris Rossele, Naamseweg 130, 3030 Heverlee, ☎ 20.70.77.

• Luma: voor typwerk en vertalingen ☎ 02/380.12.80.

• Al uw typwerk op tekstverwerker aan studentvriendelijke prijzen ook tabellen. Bel ☎ 23.46.26.

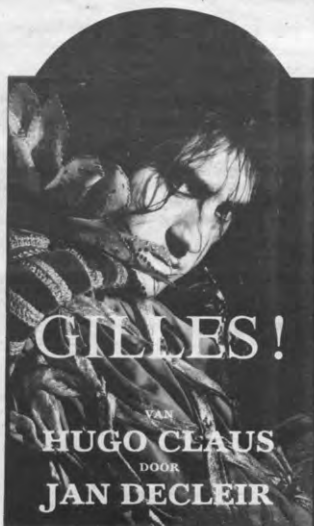
• Lesbienne- en homocentrum De Rose Drempel onthaalt ma en do 20.00 u-23.00 u. JAC, Amerikalaan 3.

• Donkerhager vriend wenst men dan louter oogcontact. Komt woensdagavond langs. Is bedleghemmeisje thuis?

• Vooruit, Erik! Zet 'm op!

• Wij zouden graag heel dringend een taender lenen. Inge Remi, Van der Vaerenlaan 4-55.

• Is dit alles? Weer geen zoekertje voor mij in Veto. Stik maar in je boterham met choko!

STADSSCHOUWBURG LEUVEN
26, 27 en 28 januari - 20.30 u.
Reserveren: ☎ 016/22.21.13
DE NIEUWE - VERKORTE - VERSIE

1 van de 97

"Tofste kot" ontdekt

(Foto Filip Dutoit)

Vorige dinsdag kon je in de kapel van het Van Dalekollegje op zoute stokjes knabbelen, en champagne lurken die iets wegghad van schuimwijn. Op de receptie, die diende ter afsluiting van het "kotproject", werd ook de uitslag van de Wedstrijd Tofste Kot bekendgemaakt. Deze organisatie werd door Studentenvoorzieningen opgezet om het Leuvense studentenvolkje te sensibiliseren rond allerlei aspecten van wonen en kotvlen. Alom vrij tevreden gezichten, zowel bij de tien winnende koten van Wedstrijd Tofste Kot, als bij de organisatoren van Studentenvoorzieningen zelf. Het kotproject werd immers 'geslaagd' genoemd. Hier en daar wordt dan ook gedacht om volgende jaar voor een opvolger te zorgen.

Het idee om een week lang alle facetten van "wonen in Leuven" intensief bij de studenten aan te brengen, werd vorig jaar op de Denkgroep Studentenhuisvesting geopperd. Men dacht hierbij vooral aan de veiligheid, de verhouding prijs/kwaliteit, de contractuele aspecten, de wooncultuur. Het "kotproject" - een samenwerking tussen het personeel van Studentenvoorzieningen, de Veiligheidsdienst, Sociale Raad en Universitaire Parochie, en bovendien "onder auspiciën van de Raad voor Studentenvoorzieningen" zoals dat heet - kon van start gaan.

Aangebrand

Als we terugblikken op die eerste samenwerking tussen diensten en studentengroepen, mogen we - voorlopig - vrij tevreden zijn. Het opzet werd immers bereikt. De activiteiten naar de verhuurders toe, mer bepaald een debatavond over Investeren in Studentenhuisvesting en een tentoonstelling over veiligheid kenden een onverhoopte volkstroom. Bij de activiteiten naar de studenten toe kregen we hetzelfde beeld. De tentoonstelling over Veiligheid in de Alma's kende veel bekijks; het kookboek "Aangebrand" van de Universitaire Parochie werd de culinair boekentopper van '88; en er schreven tenslotte heel wat koten zich in voor de zogenaamde kotwedstrijd.

"Wedstrijd Tofste Kot" kadert helemaal in het grote opzet van het hele Kotproject: studenten op één of andere manier doen nadenken over alles wat bij wonen te pas komt. Hiervoor richten de organisatoren zich naar het Eindrapport van de Denkgroep. Deze gaf impliciet aan wat een goed kot zoal moet zijn: veilig, comfortabel (maar niet lukusueus), goedkoop, *kasher* op contractueel gebied, en tenslotte dient er een goede leefster te heersen.

De organisatoren en juryleden stonden dan voor de leuke taak aspecten als

openheid. De andere aspecten van het huis zijn nooit aan een onderzoek onderworpen.

Tenslotte kwam de jury tot een preselectie van 10 huizen, die door een tweede jury moesten gekeurd worden. Deze tweede jury bestond uit een pleiad van veif "echte specialisten": iemand van de veiligheidsdienst (ieder stopcontact werd nagekeken), van de huisvestingsdienst (voor ondermeer de contracten), van Universitaire Parochie en één van Sociale Raad.

Zwended

Bij die tien waren er drie residenties (twee van Studentenvoorzieningen, één Universitaire), twee gemeenschapshuizen en vijf privee-huizen. Ieder van de koten werd beoordeeld op honderd punten: 30% gaat naar wooncultuur, 25% naar veiligheid, 20% naar kwaliteit van de gemeenschapsruimten, 15% naar de kamers, 10% naar de huurovereenkomst. Na uitgebreide controle en "rijp overleg" - alle speculaties omtrent mogelijke beïnvloeding of fraude zijn dus je reinste verdachtmakingen - kwam de jury onverbiddeijk tot haar eindverdict.

Winnaar was het gemeenschapshuis "Brusselsestraat 226", voor twee priveewoningen, de Frederik Lintstraat 2 en de Lakenweverstraat 7A. Bij de winnaar gaf uiteindelijk vooral de wooncultuur de doorslag: samen vegetarisch koken, kotweekend, kotfui, Veto-abonnement, en een tris gemeenschappelijke activiteiten. Bovendien "engageert" het kot zich min of meer: er gaan schrijfvonden van Amnesty International door, en het huis fungeert als thuisadres van enkele anti-racistische initiatieven.

Het kan wellicht verwondering wekken dat een gemeenschapshuis gewonnen heeft, en niet bijvoorbeeld een peda van Studentenvoorzieningen. Bij een wetenschappelijk onderzoek naar de kwaliteit van de kamermarkt, dat vorig jaar uitgevoerd werd door Christine Delhaye van Sociale Wetenschappen, lag de volgorde immers anders. Gemeenschapshuizen heetten daar "onveilig", en peda's als "globaal het beste".

Die tegenstelling kan gemakkelijk verklaard worden. Enerzijds werd in het onderzoek veel minder rekening gehouden met leefster - in deze wedstrijd goed voor 30% van de punten -, anderzijds is er de "andere situatie" voor peda's. Peda-studenten krijgen doorgaans veel meer faciliteiten op een schoteltje aangeboden dan privee-kamers of gemeenschapshuizen. Daar wordt dikwijls meer initiatief en inventiviteit van de bewoners geëist. Er bestaat bijvoorbeeld geen enkel gemeenschapshuis met een kuisvrouw of een klusjesman. Als dergelijke taken dan toch naar behoren gebeuren, is dat een pluspunt voor de bewoners. De peda's blijven echter degelijk, en de gemeenschapshuizen nogal onveilig. Die toestand is niet veranderd. Ondanks Brusselsestraat 226. Dit huis was blijkbaar van de dagdagelijkse nadelen van een doorsnee-gemeenschapshuis vrijgesteld.

Walter Pauli

Berichtje

Nu iedereen stilaan achter zijn boeken kruipt zodat geen mens nog naar uw TD's of uw lezingen toekomt, moet u eens aan Veto's Ad Valvas denken. Elke fakulteitskring kan zo'n berichtjes binnenvoeren. Zorg wel dat de dingen voor vrijdagavond bij ons zijn. Anders hebben wij geen leven in het weekend. En vergeet het aanvangsuur niet. Wij kunnen niet achter iedereen aanhollen. Wij moeten ook studeren, weet u?

VALENTIJNTJES

Alles is mogelijk in dit ondermaans bestaan. Het is af. Het is af. Je houdt van hem/haar en hij/zij weet het niet. Denk niet dat je lieve liefde nu verloren is. Denk niet dat liefde iets is dat je niet ziet, want Veto maakt ook dit jaar weer ruim veel plaats vrij voor al je Valentijn-zoekertjes. Of die nu geschreven zijn in grootste verrukking of op de rand van de zelfmoord, elke smoorverliefde jongeling betaalt 50 frank voor een boodschap aan de aanbode. Zoets noemt men een prikje, want voor die 50 centjes mag je een heel zoekertjesrooster volschrijven. Pennen maar: voor je het weet zit de liefde achter je aan.

16 AGENDA

Samenstelling: Alexandra Meis

Maandag 23 januari

20.00 u **OPTREDEN** Raymond Intiem: solo-optreden van Raymond van het Groenewoud, in aud. Minnepoort, K. Albertin 52, ink. 200/250, org. CC Leuven.
20.30 u **VIDEO** Retrospektieve Feingold/Svoboda: Komodo (Terese Svoboda, 1986, USA), The smallest particle (Ken Feingold, 1987, USA) en India time (Ken Feingold, 1987, USA), in het Stuc, 1e verd., ink. 60/80, org. Stuc.

Dinsdag 24 januari

19.30 u **DEBAT** De staatshervorming met Jean-Luc Deheane, Louis Tobback, Annelies Neyts, Vic Ancaeus en Ludo Dieckx, in de Oude Valk, org. VRG.
20.30 u **VIDEO** Retrospektieve Feingold/Svoboda: Komodo (Terese Svoboda, 1986, USA), The smallest particle (Ken Feingold, 1987, USA) en India time (Ken Feingold, 1987, USA), in het Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.
20.30 u **FILM** Het Zwijnen (Ingmar Bergman, 1963, Zweden) over de tragedie van een tweevoudige eenzaamheid, het permanente drama van de non-communicatie en van de angst, in de Vlaamse Leergangen, achter het stadhuis, ink. 80/100, org. Stuc.
23.00 u **BARANIMATE** The Whydads, één der beste Belgische gitaargroepen met snelle, frisse maar ruige powerrock met wortels in de seventies en de vroege eighties, in het Stuc, ink. gratis, org. Stuc.

Woensdag 25 januari

12.00 u **KONCERT** Perkussie-ensemble van het Lemmensinstituut door Chris Lembrechts en Carlo Willems en Dirk Rombaut, met muziek van o.a. Phil Kraus, Dante Agostini en Toots Tielemans, in het Arenbergkasteel, 1e verd., ink. gratis, org. Kulturkommissie KUL.
20.00 u **BALLET** Ballet van Vlaanderen met Capriccio, in de Stadsschouwburg, org. CC Leuven.
20.00 u **KONFERENTIE** 50 jaar na Husserl: prof. Jusseling over Derrida en de strategie van de vertraging, in HIW Kard. Mercierp. 2, ink. gratis, org. HIW.
20.00 u **KONFERENTIE** Palestina: De medische toestand onder de bezetting, in het Stuc, 1e verd., org. MLB en AIB (Wg Derde Wereld) sim IMAST.
20.30 u **REISVERHAAL** Kerk en revolutie in Midden-Amerika (El Salvador, Guatemala, Nicaragua) door Lis Hoeben en Mark Vandeputte, in Jan Stasstr. 2, ink. gratis, org. UP en MKK.
20.30 u **TONEEL** Wittgenstein Incorporated, een Kaaitheaterproductie in avant-première van Jan Ritsema, gespeeld door Johan Leysen, gebaseerd op de aantekeningen van twee 'toehoorders' van Wittgensteins kolleges, in het Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.

Donderdag 26 januari

20.00 u **RADIODRAMA** Flor Stein (BRT 1) over luisterspel en radiodocumentaire, in het Stuc, 1e verd., ink. nt-leden 140, org. Univ. Wg. Literatuur.
20.00 u **LEZING** De rol van een klein landje in het Europees integratieproces, door Wilfried Martens, in de Grote Aula, org. KIB.
20.00 u **KONCERT** Saxofoon- en perkussie-ensembles olv Ludo Claesen met werken van L. Samama, L. Claesen, J. Beck en A. Desenclos, in Herestr. 53, ink. 120/180, org. Lemmensinstituut.
20.00 u **FILM** Children of a lesser God and The world's craziest army, in de bar van Isol, Vesaliusstraat, ink. gratis, org. Isol.
20.00 u **TEATER** Gilles van Hugo Claus door Jan Declair, in Stadsschouwburg, org. CC Leuven.
20.30 u **TONEEL** Wittgenstein Incorporated van Jan Ritsema, gespeeld door Johan Leysen, in het Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
20.30 u **FILM** Stalker (Andrei Tarkovskij, 1979, USSR), over drie mannen die afalden in een verboden zone, in de Vlaamse Leergangen, ink. 80/100, org. Stuc.
20.30 u **FILM** Im Lauf der Zeit (Wim Wenders, 1976, BRD), een typische roadmovie waarbij de toeschouwer aan den lijve ondervindt wat de hoofdpersonages voelen, in aud. Vesalius, Van Evenstr. 2E, ink. 75/100, org. DAF.
23.00 u **FILM** Sick Movies: Une collection particuliere: Contes immoraux (Borowczyk), in aud. Vesalius, ink. 80/100, org. DAF.

Vrijdag 27 januari

20.00 u **VIDEO** Videovoorstelling over gezondheidszorg in Nicaragua, in 't Stuc, org. Stichting Nieuwe Wereld.
20.30 u **TONEEL** Wittgenstein Incorporated van Jan Ritsema, gespeeld door Johan Leysen, in het Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
20.30 u **FILM** L'argent (Robert Breton, 1983), over een eenvoudige, Parijse leverancier die onafwendbaar getroffen wordt door het noodlot, in de Vlaamse Leergangen, ink. 80/100, org. Stuc.
20.30 u **TEATER** Gilles van Hugo Claus door Jan Declair, in Stadsschouwburg, org. CC Leuven.

Zaterdag 28 januari

20.30 u **TEATER** Gilles van Hugo Claus door Jan Declair, in Stadsschouwburg, org. CC Leuven.

Zondag 29 januari

11.00 u **KONCERT** Hedendaagse muziek voor twee piano's uitgevoerd door Anne Op de Beeck en Stephan Poelmans, met werken van Igor Stravinsky, Karel Goeyvaerts, Gyorgy Ligeti en Bela Bartok, in aud. Minnepoort, K. Albertin 52, ink. 50/100, org. CC Leuven.
15.00 u **BARANIMATE** live pianokonzert, in het Stuc, ink. gratis, org. Stuc.

Maandag 30 januari

20.00 u **OPTREDEN** Hans De Booi, in de Grote Aula, org. Ekonomika.
20.30 u **FILM** Wanda (Barbara Loden, 1971, USA), over het leven van een vrouw uit de onderlaag van de Amerikaanse samenleving, in het Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
20.30 u **FILM** Blackboard Jungle van Brooks, in aud. Vesalius, org. DAF.

TENTOONSTELLINGEN

Bewogen Beweging 60 jaar KSJ-KSA-VKSJ: tot 28 januari in de Centrale Bib, Ladeuzeplein, van ma tot vr van 9.00 tot 18.30 u, za van 9.00 tot 12.00 u, ink. gratis.
50 jaar Kristallnacht Katholiek Vlaanderen en de Joden 1933-1945: tot 28 januari in de Centrale Bib, van ma tot vr van 9.00 tot 18.30 u, za van 9.00 tot 12.00 u, ink. gratis.
Maralbe Focone tot 27 januari in de voorzaal van het stadhuis, alle dagen behalve dinsdag en zondag.
Eddie Timmermans, May Claeuout en Mip Gasia tot 31 januari, in UZ Gasthuisberg.
Paul Delamellieure Lyrische olieverven: tot 30 januari, in UZ Sint-Pieter, Brusselsestr. 68.

VERGEET NIET UW
ABONNEMENT TE HERNIEUWEN

-- 's Meiersstraat 5 Leuven 016/22.44.38 --